

พระคริสตธรรมคัมภีร์เบื้องต้นสำหรับชาวพุทธ
Bible Basics For Buddhists (Thai edition)

Duncan Heaster

The Christadelphian Advancement Trust
PO Box 3034
South Croydon
Surrey CR2 0ZA
ENGLAND

www.carelinks.net email: info@carelinks.net

Carelinks, PO Box 152 Menai NSW 2234 AUSTRALIA

หนังสือเล่มนี้มีแจกจ่ายในภาษาพม่า จีน ญี่ปุ่น เกาหลี มองโกล เนปาล ไทย เวียดนาม และภาษาอื่นๆ

- 1 สรุปย่อเนื้อหาของพระคริสตธรรมคัมภีร์
- 2 ศาสนาคริสต์และศาสนาพุทธ: ความเหมือนบางประการ
- 3 ปัญหาของศาสนาพุทธ
 - 3.1 คำถามเกี่ยวกับอำนาจ
 - 3.2 ความคิดเกี่ยวกับความจริง
 - 3.3 พระพุทธเจ้าและพระเยซู
 - 3.4 ธรรมชาติของพระเจ้า
 - 3.5 ชีวิตหลังความตาย
 - 3.6 ชะตากรรม
 - 3.7 ปัญหาของบาป
 - 3.8 ปัญหาของความทุกข์ทรมาน
- 4 บทสรุป

1 สรุปย่อเนื้อหาของพระคริสตธรรมคัมภีร์

พระคริสตธรรมคัมภีร์แบ่งออกเป็นสองส่วนหลัก - ภาคพันธสัญญาใหม่และภาคพันธสัญญาเก่า เพื่อให้เข้าใจหนังสือเล่มนี้ ท่านต้องใช้พระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับเต็ม ที่มีทั้งสองส่วนนั้น

โปรดเปิดไปที่หนังสือเล่มแรกในภาคพันธสัญญาใหม่ กิตติคุณของพระเยซูคริสต์โดยมัทธิว

กิตติคุณหมายถึง “ข่าวประเสริฐ”

มัทธิวเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลซึ่งกลายเป็นสาวกของพระเยซูและติดตามพระองค์ไปในการเดินทางของ

พระองค์ บทแรกและข้อแรกคือ มัทธิว 1:1 (เมื่อท่านเห็นคู่ตัวเลขเช่นนี้ ตัวเลขแรกหมายถึงบท

ตัวเลขที่สองหมายถึงข้อ) ซึ่งเป็นการเริ่มต้นของการอธิบายถึงกิตติคุณของมัทธิว เราอ่าน

“หนังสือลำดับพงศของพระเยซูคริสต์ ผู้เป็นเชื้อสายของดาวิด ผู้สืบตระกูลเนื่องมาจากอับราฮัม”

ซึ่งไม่ใช่สิ่งที่เราคาดหวังไว้ มัทธิว กล่าวว่าพระเยซูทรงเป็นผู้สืบเชื้อสายของดาวิดและอับราฮัม

ดาวิดมีชีวิตอยู่เมื่อ 3000 ปีก่อนและเป็นกษัตริย์ผู้มีชื่อเสียงของอิสราเอล ส่วนอับราฮัมมีชีวิตอยู่เมื่อ 4000

ปีก่อนและเป็นบรรพบุรุษของทั้งชาวยิวและชาวอาหรับ

มัทธิวบอกเราเกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูทรงสืบเชื้อสายมาจากทั้งดาวิดและอับราฮัม

เปาโลเป็นสาวกอีกคนหนึ่งของพระเยซู ในตอนแรก เขาเป็นศัตรูของคริสตจักรและข่มเหงผู้ที่เชื่อ

แต่พระเยซูทรงปรากฏพระองค์พบกับเขาในนิมิตรและเปลี่ยนเขาให้เป็นคริสเตียน

เขาเห็นกิตติคุณเช่นเดียวกันกับมัทธิว โปรดดูกาลาเทีย 3:8 “และพระคริสตธรรมคัมภีร์นั้นรู้ล่วงหน้าว่า

พระเจ้าจะทรงให้คนต่างชาติเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ

จึงได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่อับราฮัมล่วงหน้าว่า คนชาติทั้งหลายจะได้รับพรเพราะเจ้า”

ข่าวประเสริฐคือสิ่งที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้ให้กับอับราฮัม

ดังนั้นหากเราสามารถเข้าใจสิ่งที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้กับอับราฮัมนั้น เราก็จะเข้าใจข่าวประเสริฐ

เราจะต้องกลับไปดูในภาคพันธสัญญาเก่าและดูว่าพระเจ้าตรัสอะไรกับอับราฮัม

ในปฐมกาลซึ่งเป็นหนังสือเล่มแรกของพระคริสตธรรมคัมภีร์ ปฐมกาล 17:8 กล่าวว่า

“เราจะให้ดินแดนที่เจ้าอาศัยอยู่นี้ คือแผ่นดินคานาอันทั้งสิ้นแก่เจ้า และแก่เชื้อสายของเจ้าที่จะสืบมา

ให้เป็นกรรมสิทธิ์นิรันดร์ และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา”

พระเจ้าทรงสัญญาไว้กับอับราฮัมว่าเขาและลูกหลานของเขาจะมีชีวิตนิรันดร์บนโลกนี้

ชีวิตนิรันดร์เป็นความคิดที่สำคัญที่เกิดขึ้นในภาคพันธสัญญาเก่า

โปรดจำสิ่งนี้ไว้เพราะสารสำคัญของพระคริสตธรรมคัมภีร์นั้นเป็นเนื้อหาเดียวกันตลอดทั้งเล่ม

อับราฮัมจะมีชีวิตนิรันดร์ได้อย่างไร? โปรดดูปฐมกาล 22:17,18 “เราจะอวยพรเจ้าแน่

เราจะทิวี่เชื่อสายของเจ้าให้มากขึ้น ดังดวงดาวในท้องฟ้า และดังเม็ดทรายบนฝั่งทะเล
เชื่อสายของเจ้าจะได้ประตูเมืองศัตรูของเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์
ประชาชาติทั้งหลายทั่วโลกจะได้พระเพราะเชื่อสายของเจ้า เหตุว่าเจ้าฟังเสียงของเรา”
พระเจ้าทรงสัญญาอับราฮัมว่าเขาจะมีเชื่อสายผู้ซึ่งจะอวยพรแก่ทั้งโลก
วิธีที่จะเข้าใจพระคริสตธรรมคัมภีร์คือการดูว่าพระคริสตธรรมแปลว่าอย่างไร
ถ้อยคำที่เราเพิ่งจะอ่านไปนี้มีการกล่าวถึงในภาคพันธสัญญาใหม่ - ในกิจการ 3:25,26
ขอให้เราเปิดไปที่ข้อพระคริสตธรรมคัมภีร์ดังกล่าวและดูความหมาย
“ท่านทั้งหลายเป็นลูกหลานของผู้เผยพระวจนะนั้น
และของพันธสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษของท่าน คือได้ตรัสกับอับราฮัมว่า
'บรรดาพงศ์พันธุ์ของแผ่นดินโลกจะได้พรเพราะเชื่อสายของเจ้า'
ฉะนั้นพระเจ้าทรงโปรดให้องค์ผู้รับใช้ของพระองค์ฟื้นคืนชีพแล้ว จึงทรงใช้พระองค์มายังท่านทั้งหลายก่อน
เพื่ออวยพรแก่ท่านทั้งหลาย โดยให้ทุกคนกลับจากบาปของตน” ใครกันที่เป็นเชื่อสายของอับราฮัม?
เชื่อสายของอับราฮัมที่กล่าวถึงในกิจการ 3:25 คือพระเยซู
และการอวยพรใดที่พระองค์จะทรงนำมาให้แก่ชายและหญิงของโลกนี้?
การอวยพรแห่งการให้อภัยความผิดบาปและความรอด ขอให้เราไปอ่านที่กาลาเทีย 3:16
“บรรดาพระสัญญาที่ได้ประทานไว้แก่อับราฮัมและพงศ์พันธุ์ของท่านนั้น มิได้ตรัสว่า
และแก่พงศ์พันธุ์ทั้งหลาย เหมือนอย่างกับว่าแก่คนหลายคน แต่เหมือนกับว่าแก่คนเดียวคือ
แก่พงศ์พันธุ์ของท่าน ซึ่งเป็นพระคริสต์” ดังนั้น เชื่อสายของอับราฮัมคือชายเพียงคนเดียว
ซึ่งคือพระเยซู แต่ชายเพียงคนเดียวนั้นจะทิวี่ให้มากเท่ากับดวงดาวบนท้องฟ้าได้อย่างไร?
ขอให้เราอ่านกาลาเทีย 3:27-29 “เพราะเหตุว่าคนที่รับบัพติศมาเข้าร่วมในพระคริสต์แล้ว
ก็จะสวมชีวิตพระคริสต์ จะไม่เป็นยิวหรือกรีก จะไม่เป็นทาสหรือไท จะไม่เป็นชายหรือหญิง
เพราะว่าท่านเป็น อันหนึ่งอันเดียวกันโดยพระเยซูคริสต์
และถ้าท่านเป็นของพระคริสต์แล้วท่านก็เป็นพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม คือเป็นผู้รับมรดกตามพระสัญญา”
ดังนั้น เปาโลกล่าวไว้ในกาลาเทีย 3:29
ว่าเฉพาะผู้ที่ได้รับบัพติศมาเข้าสู่พระคริสต์แล้วเท่านั้นที่จะมีส่วนในสัญญาที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้กับอับรา
ฮัม การได้รับบัพติศมาคือการมีส่วนร่วมในพิธีซึ่งบุคคลที่เชื่อในพระเยซูจะลงไปได้ลงในน้ำ
อ่างน้ำหรือสระว่ายน้ำเพื่อแสดงการฝังของพระคริสต์ โดยการประกอบพิธีนี้
ผู้ที่เชื่อแสดงให้เห็นว่าเขาต้องการจะเป็นเหมือนพระคริสต์ และเมื่อเขาออกมาจากน้ำแล้ว
เขาได้กลายเป็นคริสเตียน ถ้าเพียงแต่เราได้รับบัพติศมา
เราจะได้เป็นหนึ่งในเชื่อสายที่มากมายเหมือนกับดวงดาวในท้องฟ้าเหล่านั้นซึ่งจะได้รับสิ่งที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้ - ชีวิตนิรันดร์บนโลกนี้ นี่เป็นเหตุผลว่าทำไมเราต้องได้รับบัพติศมาหากเราต้องการได้รับความรอด

เปาโลกล่าวว่าความหวังของเขาเป็น “ความหวังของชนชาติ อิสราเอล” (กิจการ 28:20)
เมื่อเขาเผชิญกับความตาย นี่เป็นความหวังของเขา - ความหวังของชนชาติอิสราเอล

การบัพติศมาคืออะไร? การบัพติศมาไม่ใช่การพรมน้ำ
ภาคพันธสัญญาใหม่เขียนเป็นภาษากรีกและคำที่แปลออกมาเป็น “การบัพติศมา” จริงๆ
แล้วหมายถึงการจุ่ม ซึ่งเป็นคำที่ใช้เกี่ยวกับเรือที่จม การถูกจุ่ม หรือขึ้นผ้า
ที่ถูกย้อมจากสีหนึ่งเป็นอีกสีหนึ่งโดยการจุ่มผ่านนั้น ขอให้ดูที่มัทธิว 3:13-16
“แล้วพระเยซูเสด็จจากแคว้นกาลิลี มาหาโยห์นที่แม่น้ำจอร์แดนเพื่อจะรับบัพติศมาจากท่าน
แต่โยห์นทูลห้ามพระองค์ว่า “ข้าพระองค์ต้องการจะรับบัพติศมาจากพระองค์
ควรหรือที่พระองค์จะเสด็จมาหาข้าพระองค์” แต่พระเยซูตรัสตอบโยห์นว่า “บัดนี้จึงยอมเกิด
เพราะสมควรที่เราทั้งหลายจะกระทำตามสิ่งชอบธรรมทุกประการ” แล้วโยห์นก็ยอม
คั้นพระองค์ทรงรับบัพติศมาแล้ว ในทันใดนั้นก็เสด็จขึ้นจากน้ำ และทอดผ้าก็แหวกออก
และพระองค์ได้ทรงเห็นพระวิญญาณของพระเจ้าดุจนกพิราบ ลงมาสถิตอยู่บนพระองค์”
พระเยซูเสด็จลงไปใต้น้ำและ “เสด็จขึ้นจากน้ำ” พระองค์ทรงได้รับบัพติศมาในฐานะผู้ใหญ่ ไม่ใช่เด็ก
โดยการจุ่มลงในน้ำ ไม่ใช่การพรมน้ำ ซึ่งเป็นเหตุผลว่าทำไมจึงมีการ บัพติศมาที่แม่น้ำ
และหากพระองค์ทรงได้รับบัพติศมาแล้ว เราก็ควรจะได้รับบัพติศมาด้วย
การจุ่มและการขึ้นจากน้ำนั้นแสดงการตายและการฟื้นคืนชีพของพระเยซู
และแสดงว่าเราได้ตัดสินใจที่จะทำให้การตายและการฟื้นคืนชีพของพระองค์เป็นของเรา
ซึ่งเป็นเหตุผลว่าทำไมจึงต้องเป็นการจุ่มลงในน้ำ ไม่ใช่การพรมน้ำ ขอให้ดูโรม 6:3-5 “ท่านไม่รู้หรือว่า
เราทั้งหลายที่ได้รับบัพติศมาเข้าในพระเยซูคริสต์ ก็ได้รับบัพติศมานั้นเข้าในความตายของพระองค์
เหตุฉะนั้น เราจึงถูกฝังไว้กับพระองค์แล้ว โดยการรับบัพติศมาเข้าส่วนในการตายนั้น
เพื่อว่าเมื่อพระคริสต์ได้ทรงถูกชุบให้เป็นคืนชีพมาจากความตายโดยเดชพระสิริของพระบิดาแล้ว
เราก็จะได้ดำเนินตามชีวิตใหม่ด้วยเหมือนกัน
เพราะว่าถ้าเราเข้าสนิทกับพระองค์แล้วในการตายอย่างพระองค์ เราก็จะเข้าสนิทกับ พระองค์
ในการฟื้นคืนชีพมาอย่างพระองค์ได้ทรงฟื้นคืนชีพมาจากความตายด้วย”
ซึ่งเป็นเหตุผลว่าทำไมขอให้ท่านรับบัพติศมา - ทำให้ยอมรับพระเยซูคริสต์เป็นเป้าหมายในชีวิตของท่าน!

โดยการรับบัพติศมาเข้าสู่พระเยซู เราได้เป็นส่วนหนึ่งของพระองค์ และดังนั้นเราจึงได้รับพระสัญญา
ดังนั้นเมื่อพระองค์เสด็จกลับมา เราจะฟื้นคืนชีพ ถูกตัดสินโทษและจากนั้น
หากเรามีชีวิตอยู่อย่างเชื่อฟังตามพระวอนะของพระเจ้า
เราจะได้รับชีวิตนิรันดร์ซึ่งพระองค์ทรงมีอยู่ในเวลานี้ จากนั้นเราจะมีชีวิตนิรันดร์ในแผ่นดินของ

พระเจ้าบนโลกนี้ หากท่านเชื่อเช่นนี้แล้ว ชีวิตจะมีความหมายใหม่ ไม่ว่าเราจะมีปัญหาทางโลกใดๆ เราจะตระหนักว่าปัญหาเหล่านั้นเป็นสิ่งชั่วคราวเท่านั้นและเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา พระองค์จะให้ชีวิตใหม่ที่เป็น นิรันดร์แก่เรา

นี่เป็นเหตุผลว่าทำไมในพระคริสตธรรมคัมภีร์และในพระคริสต์ มีความหวังที่แท้จริง ความหวังที่อยู่ข้างหน้านั้นยิ่งใหญ่มาจนปัญหาในปัจจุบันของเราดูเหมือนไม่ใหญ่เลย

แต่ชายคนนี้ พระเยซูจะช่วยให้เรารอดได้อย่างไร? พระองค์ทรงเป็นตัวแทนของเรา ซึ่งเป็นเหตุผลว่าทำไมเราต้องรับบัพติศมาเข้าสู่ความตายและการฟื้นคืนชีพของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นเหมือนกับเรา ขอให้เรารู้ข้อ 2:14-18 "บุตรทั้งหลายร่วมสายโลหิตกับฉันใด พระองค์ก็ทรงเป็นเช่นนั้นด้วย เพื่อโดยทางความตายนั้นเอง พระองค์จะได้ทรงทำลายผู้ที่มีอำนาจแห่งความตาย คือมารเสียได้ และจะได้ทรงช่วยเขาเหล่านั้นให้พ้นจากการเป็นทาสชั่วชีวิต เพราะเหตุกลัวความตาย ความจริง พระองค์มิได้ทรงเป็นห่วงบุตรสวรรค์ แต่ทรงเป็นห่วงพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม เหตุฉะนั้นพระองค์จึงทรงต้องเป็นเหมือนกับพี่น้องทุกอย่าง เพื่อว่าพระองค์จะได้ทรงเป็นมหาบุรุษไรหิต ผู้ก่อปรัดด้วยความเมตตาและความสัจย์ซื่อ ในการกระทำกับพระเจ้า เพื่อลบล้างบาปของ ประชาชน เพราะเหตุที่พระองค์ได้ทรงทนทุกข์ทรมานและถูกทดลองใจ พระองค์จึงทรงสามารถช่วยผู้ที่ถูกทดลองใจได้" ขอให้สังเกตข้อความที่กล่าวมาว่ามารไม่ใช่สัตว์หรือมังกร แต่ใช้ในที่นี้เป็นอุปมาแทนความผิดบาป "คำจ้างของความบาปคือความตาย" (โรม 6:23) แต่ในที่นี้เราอ่านว่า "มาร" "มีอำนาจแห่งความตาย" เราต้องต่อสู้กับ ธรรมชาติของเรา ไม่ใช่ต่อสู้กับสิ่งที่มองไม่เห็นนอกตัวเรา ข้อ 14 กล่าวสิ่งเดียวกันหลายครั้ง – พระเจ้า พระองค์เอง เช่นเดียวกัน มีส่วนธรรมชาติเหมือนกับเรา แต่กลุ่ม "คริสเตียน" ส่วนใหญ่สอนว่ามีพระเจ้าสามองค์ในร่างที่ประกอบด้วย 3 องค์ แต่หนึ่งในนั้นคือพระเยซู แต่พระคริสตธรรมคัมภีร์ไม่ได้กล่าวเช่นนั้น และตามฮีบรูแล้ว เป็นสิ่งสำคัญที่เราจะเข้าใจเกี่ยวกับพระเยซูอย่างถูกต้อง พระองค์มีธรรมชาติเหมือนกับเรา ผู้เขียนเน้นเรื่องนี้ถึง 4 ครั้ง! พระองค์ถูกทดลองเหมือนกับเรา

และเราถูกทดลองอย่างไร? ด้วยธรรมชาติมนุษย์ของเรา ขอให้ดูที่ยากอบ 1:13-15 "เมื่อผู้ใดถูกล่อให้หลง อย่าให้ผู้ผู้นั้นพูดว่า "พระเจ้าทรงล่อข้าพเจ้าให้หลง" เพราะว่าความชั่วจะมาล่อพระเจ้าให้หลงไม่ได้ และพระองค์เองก็ไม่ทรงล่อผู้ใดให้หลงเลย แต่ว่าทุกคนก็ถูกล่อให้หลง

เมื่อกิเลสของตัวเองล่อและชักนำให้กระทำตาม

ครั้งต้นหนาเกิดขึ้นแล้วก็ทำให้เกิดบาปและเมื่อบาปเจริญเต็มที่แล้วก็นำไปสู่ความตาย"

ซึ่งหมายความว่าพระเยซูทรงมีธรรมชาติของมนุษย์ ฮีบรูกล่าวว่า พระเจ้าไม่สามารถถูกทดลองได้

แต่พระเยซูถูกทดลอง ดังนั้นพระเยซูไม่ใช่พระเจ้าพระองค์เอง แต่เป็นมนุษย์ เป็นบุตรพระเจ้าโดยกำเนิด เป็นเชื้อสายของดาวิดและอับราฮัมผ่านทาง นางมารีย์ นอกจากนี้ พระเจ้าไม่สามารถประสูติได้ แต่พระเยซูประสูติ พระเจ้าไม่อาจวางพระชนม์ได้ แต่พระเยซูวางพระชนม์ เราไม่สามารถเห็นพระเจ้าได้ แต่มีผู้เห็นและปฏิบัติพระเยซู พระเยซูมิได้เป็นอยู่ก่อนหน้าการประสูติของพระองค์

พระองค์เป็นบุตรของพระเจ้าผ่านทางนางมารีย์ ขอให้ดูที่ลูกา 1:31-35 "ดูเถิด เธอจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย จงตั้งชื่อบุตรนั้นว่าเยซู บุตรนั้นจะเป็นใหญ่ และจะทรงเรียกว่าเป็นบุตรของพระเจ้า สูงสุด พระเจ้าจะทรงประทานพระที่นั่งของดาวิด บรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน และท่านจะครอบครองพงศ์พันธุ์ของยาโคบสืบไปเป็นนิรันดร์ และแผ่นดินของท่านจะไม่รู้จักสิ้นสุดเลย" ฝ่ายมารีย์ทูลทูลสรรคร์นั้นว่า "เหตุการณ์นั้นจะเป็นไปอย่างไรได้ เพราะข้าพเจ้ายังหาได้ร่วมกับชายไม่" ทูลสรรคร์จึงตอบนางว่า "พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จลงมาบนเธอ และฤทธิ์เดชของผู้สูงสุดจะปกเธอ เหตุฉะนั้นบุตรที่จะเกิดมานั้น จะได้เรียกว่าวิสุทธิ และเรียกว่าพระบุตรของพระเจ้า" ขอให้สังเกตอนาคตกาลเหล่านั้น! พระองค์จะเป็นบุตรของพระเจ้า มารีย์จะตั้งครรภ์ - ซึ่งเป็นที่ซึ่งพระเยซูบังเกิดขึ้น

แม้ว่าความคิดที่เป็นสัญลักษณ์ของพระเยซูคือการที่ทรงเป็นอยู่ร่วมกับพระเจ้าตั้งแต่ เริ่มต้น ขอให้สังเกตว่านางมารีย์เป็นเพียงผู้หญิงธรรมดาเท่านั้น พระเยซูเป็นเชื้อสายของอับราฮัมและดาวิด และที่เป็นเช่นนั้นเพราะแม่ของพระองค์เป็นเชื้อสายของพวกเขา หากพระเยซูเป็นพระเจ้าแล้ว มารีย์เป็นแม่ของพระเจ้า และไม่ใช่มหาหญิงธรรมดา

หากเป็นดังที่พระคริสตธรรมคัมภีร์สอนว่าพระเยซูเป็นบุตรของพระเจ้าและเป็น "บุตรมนุษย์" เชื้อสายของอับราฮัมและดาวิดผ่านทางมารีย์ เป็นหลักฐานว่ามารีย์เป็นเพียงผู้หญิงธรรมดา ดังนั้นจึงเป็นอย่างใดอย่างหนึ่งเท่านั้น - ระบบความเชื่อที่ถูกต้อง หรือระบบความเชื่อที่ผิด เป็นสิ่งสำคัญที่จะเชื่อสิ่งที่ถูกต้อง เพราะหลักความเชื่อส่งผลต่อวิถีชีวิตของเรา ขอให้ดูที่ฮีบรู 4:15, 16 "เพราะว่าเรามีได้มีมหาบุรุษที่ที่ไม่สามารถจะเห็นใจในความอ่อนแอของเรา แต่ได้ทรงถูกทดลองใจเหมือนอย่างเราทุกประการ ถึงกระนั้น พระองค์ก็ยังปราศจากบาป ฉะนั้นขอให้เราทั้งหลาย จงมีใจกล้าเข้ามาถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณ เพื่อเราจะได้รับพระเมตตา และจะได้รับพระคุณที่จะช่วยเราในขณะนี้ที่ต้องการ" เพราะพระเยซูทรงมีธรรมชาติของเรา ดังนั้น เราสามารถอธิษฐานต่อพระเจ้าด้วยความมั่นใจโดยผ่านทางพระเยซู เราไม่จำเป็นต้องมีพระที่เป็นมนุษย์ อาคาร คริสตจักร หรือศิษยาภิบาลที่จะยอมรับคำอธิษฐานของเรา ดังนั้นข้าพเจ้าสรุปสิ่งที่เราได้เขียนมาได้ดังนี้

- 1- มีพระเจ้าเพียงองค์เดียว ไม่ใช่สามองค์
- 2- พระเยซูเป็นบุตรของพระเจ้า ไม่ใช่พระเจ้าพระองค์เอง พระเยซูไม่ได้มีตัวตนก่อนที่พระองค์ประสูติ พระองค์ถูกทดลองและมีประสบการณ์แบบมนุษย์ แต่พระองค์ไม่เคยทำความผิดบาป

- พระองค์ทรงให้ชีวิตของพระองค์แก่เราในความตายอันเจ็บปวด
 แต่เพราะพระองค์ไม่เคยทำความผิดบาป พระเจ้าทรงทำให้พระองค์ฟื้นคืนชีพจากความตาย
- 3- เรามีส่วนในความตายและการฟื้นคืนชีพของพระองค์ผ่านทาง การบัพติศมาเข้าสู่พระคริสต์ โดยการจุ่มลงในน้ำเหมือนผู้ใหญ่
 - 4- ดังนั้นเมื่อพระเยซูคริสต์เสด็จกลับมา เราจะฟื้นคืนชีพ
 ถูกพิพากษาและได้รับชีวิตนิรันดร์ในแผ่นดินของพระองค์ – ซึ่งจะอยู่บนโลกนี้
 แผ่นดินนี้จะเหมือนโลกในสวนเอเดน เมื่อพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ขึ้นเป็นครั้งแรก – และดีกว่า
 ปัญหาทั้งหมดซึ่งมีอยู่ในโลกตอนนี้ – สงคราม ความอดอยาก ความเศร้า
 แม้แต่ความตายเองจะจบลงในที่สุด - ตลอดกาล
 - 5- หลังจากความตาย เราจะไม่มีสติรับรู้ตัว – “นรก” หมายถึง “หลุมศพ” เท่านั้น
 - 6- วิญญาณตายได้ เราเกิดจากฝุ่นและจะกลับไปเป็นฝุ่น จิตวิญญาณเป็นอำนาจแห่งชีวิตในเรา
 ซึ่งพระเจ้าทรงนำออกไปจากเราเมื่อเราตาย เราจะไม่มีสติรับรู้อีกต่อไปหลังจากความตาย
 - 7- “ซาตาน” เป็นสัญลักษณ์ของความต้องการที่ชั่วร้ายของมนุษย์ในตัวเรา
 ซึ่งเราจะต้องต่อสู้กับความต้องการนี้ ซาตานไม่ใช่ชื่อของมังกรหรือสัตว์ประหลาดที่มีตัวตนอยู่
 พระเจ้าทรงมีอำนาจ 100% พระองค์ไม่ทรงแบ่งอำนาจของพระองค์ให้กับ “ซาตาน”
 ปัญหาของเราทั้งหมดเกิดจากพระเจ้า ไม่ใช่ซาตาน และ
 ดังนั้นปัญหาเหล่านั้นมีวัตถุประสงค์ทางฝ่ายวิญญาณในเชิงบวก
 - 8- โดยการอ่านพระคริสตธรรมคัมภีร์ด้วยตนเอง เราสามารถพบกับวิธีที่แท้จริงไปสู่พระเจ้าได้

ข้าพเจ้าขอแนะนำให้ท่านศึกษาสิ่งเหล่านี้ และอย่าหยุดจนกว่าท่านจะรู้แน่แท้เกี่ยวกับกิตติคุณที่แท้จริง
 ข้าพเจ้าหวังว่าท่านจะศึกษาหลักสูตรศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์ของเราโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย
 และตั้งเป้าหมายให้ตัวท่านเองว่าจะรับบัพติศมาในวันหนึ่งโดยการจุ่มลงในน้ำ
 และท่านจะมีความหวังแห่งชีวิตนิรันดร์อย่างแน่นอน แน่แน่นอนว่าเราไม่สามารถเข้าใจชีวิตนิรันดร์ได้
 ข้าพเจ้าสามารถแนะนำว่าเราคิดถึงเส้นที่ยาวมาก ไม่มีที่สิ้นสุด ยึดออกไปไกล
 และในชีวิตนี้เราอยู่เพียงมิลลิเมตรเล็กๆ ในจุดเริ่มต้นเท่านั้น นี่คือการหวังที่แท้จริงของเรา
 หากเราได้รับบัพติศมาเข้าสู่พระเยซูและมีชีวิตอยู่ในพระองค์ ข้าพเจ้าขอให้ท่านจริงจังกับเรื่องนี้
 และไม่คิดเพียงว่าเป็นเรื่องศาสนาเท่านั้น หรือเป็นเรื่องธรรมดาๆ เท่านั้น

2. ศาสนาคริสต์และศาสนาพุทธ: ความเหมือนบางประการ

“ศาสนาพุทธ” หมายถึงผู้ตื่น ซึ่งหมายความว่ามนุษย์นั้นหลับอยู่ ภาคพันธสัญญาใหม่เห็นด้วยกับเรื่องนี้: “นี่แน่ะคนที่หลับอยู่ และพระคริสต์จะทรงส่องสว่างแก่ท่าน” (เอเฟซัส 5:14) แต่พระเยซูผู้ให้แสงสว่างไม่ใช่การก่อให้เกิดอำนาจของตนเองขึ้น

ตามอริยสัจ 4 ข้อที่สาม ซึ่งคือการดับทุกข์

การรักษาความไม่กลมกลืนของชีวิตขึ้นอยู่กับการเอาชนะความต้องการที่เห็นแก่ตัว อริยสัจ 4

ข้อที่สี่ซึ่งคือทางที่นำไปสู่การดับทุกข์หรือวิริยธรรมนี้มีผลอย่างไร

การพ้นจากพันธะนี้จะเกิดขึ้นได้จากวิธีของ “มรรค 8” ซึ่งมีมนุษย์ถูกสร้างขึ้นใหม่และเป็นบุคคลใหม่

ได้รับการรักษาจากความพิการต่างๆ ในชีวิต ชั้นแรกของมรรค 8 คือความเข้าใจที่ถูกต้อง

ความเข้าใจที่ถูกต้องเป็นสิ่งจำเป็นในศาสนาคริสต์เช่นกัน พระเยซูตรัสว่าพระองค์เองเป็น “ความจริง”

(ยอห์น 14:6) ศาสนาคริสต์ที่แท้จริงให้ความสำคัญเป็นอย่างมากในเรื่องความเชื่อ

แต่ความเชื่อเกิดจากการได้ยิน พระวจนะของพระเจ้า (โรม 10:17) แน่นอนว่า

ความเชื่อเป็นความเชื่อในบางสิ่ง

ดังนั้นความเข้าใจที่ถูกต้องตามศาสนของพระคริสต์ธรรมคัมภีร์เป็นสิ่งจำเป็นต่อความเชื่อที่ถูกต้อง

ความเชื่อไม่ใช่แค่ความรู้สึกเลื่อนๆ เกี่ยวกับความหวังที่จะสมปรารถนา นอกจากนี้

พระคริสต์ธรรมคัมภีร์ยังเกี่ยวกับการดับทุกข์ –

แต่การแก้ปัญหาคือการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญจากโลกนี้และจากธรรมชาติมนุษย์

โดยการเข้าแทรกโดยตรงของพระเจ้าผ่านทางบุตรของพระองค์ ซึ่งคือพระเยซู

เปาโลเขียนว่าเราต้องการอย่างแท้จริงที่จะเป็นผู้แตกต่าง เราสามารถเห็นชีวิตที่เขาอยากที่จะมีชีวิตเช่นนั้น

ชีวิตที่เขาและท่านและข้าพเจ้าต้องการอยู่เสมอ แต่ไม่ว่าเมื่อไรที่เขาต้องการที่จะทำความดี

ความชั่วอยู่ต่อหน้าเขา เขาพบว่าทบัญญัติ *ภายในตัวของเขาเอง* ที่เมื่อไรที่เขาต้องการทำความดี

ความชั่วจะอยู่ต่อหน้าเขา คำตอบสำหรับปัญหานี้คือพระเยซู เขาถามว่า “ใครจะช่วยข้าพเจ้า?”

โดยที่ปฏิเสธความคิดในทางศาสนาพุทธเกี่ยวกับการช่วยตัวเอง เขากล่าวว่า คำตอบอยู่ในพระเยซูคริสต์

ผู้ซึ่งแม้ว่าจะมี ธรรมชาติของเรา สามารถเอาชนะความต้องการธรรมชาตินี้ได้

ดังนั้นพระองค์จึงได้รับการชุบขึ้นจากความตายและเป็นแหล่งกำเนิดแห่งความรอดนิรันดร์ (ฮีบรู 5:9)

เนื่องจากพระเยซูทรงเป็นมนุษย์ [ไม่ใช่พระเจ้าพระองค์เอง] พระองค์เป็นผู้แทนของเรา

[ไม่ใช่ตัวตายตัวแทนของเรา]

โดยการแสดงตนกับความตายและการฟื้นคืนชีพของพระองค์ผ่านทาง การบำบัดพิศมา

พระเจ้าจะทรงถือว่าเรานั้นสมบุญและเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมา
เราจะสมบุญในธรรมชาติทุกประการเหมือนเช่นพระองค์ ข้าพเจ้าขอทำชาวพุทธทุกคน: การใช้มรรค 8
ของท่านนำท่านไปสู่ความสมบูรณ์ทางศีลธรรม
ผู้ซึ่งชนะความต้องการทำความคิดบาปซึ่งอยู่ในตัวท่านได้หรือไม่? ถึงท่าน ผู้หญิงและผู้ชาย
ท่านต้องตอบว่า “ไม่ ยังไม่ได้” ซึ่งหมายความว่า หากท่านซื่อสัตย์
และข้าพเจ้าจะทำท่านต่อไปว่าไม่มีชาวพุทธคนใดที่ได้รับความสมบูรณ์ทางศีลธรรม
ธรรมชาติมนุษย์ไม่สามารถปรับปรุงตนเองได้ ต้องใช้กำลังของพระเจ้าในการเปลี่ยนแปลง
พระองค์ทรงให้ความสมบูรณ์ผ่านทางความเชื่อในความรักของพระองค์ของเรา –
ความรักซึ่งถือว่าเรานั้นสมบุญ
ที่แม้แต่ความรักของมนุษย์ไม่เห็นข้อบกพร่องดังที่เห็นในบุคคลที่ได้รับความรักนั้น
เสียใจอดครวญทั้งหมดของบรรดาสิ่งที่ทรงสร้างจะหมดไปด้วยการสำแดงของบุตรของพระเจ้า
ซึ่งคือพระเยซู เพื่อเปลี่ยนแปลงบรรดาสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดอย่างเด็ดเดี่ยว
เพื่อปล่อยบรรดาสิ่งที่ทรงสร้างจากการแข่งสวปในสวนเอเดน (โรม 8:19-23)

“ขั้นที่สี่” ของศาสนาพุทธคือการกระทำหรือความประพฤติที่ถูกต้อง เราต้องเข้าใจพฤติกรรมของเรา
คำนึงถึงสิ่งที่เราได้กระทำ และปรับปรุงตนเองให้สอดคล้องกับศีล 5 ซึ่งคือ ห้ามฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ห้ามขโมย
ห้ามโกหก ห้ามประพฤตินอกใจ และห้ามดื่มของมึนเมา

ความจำเป็นในเรื่องระเบียบ กฎและการปกครองมีอยู่ในคริสตธรรมคัมภีร์เช่นกัน
แต่สาเหตุแห่งความพยายามของมนุษย์เป็นการได้รับพระคุณของเรา เราอยู่ภายใต้พระคุณ (เอเฟซัส 2:8)
เช่น พระคุณของพระเจ้าสอนเราว่าเราควรจะทำโลกก็ด้วยดี (ดีดัส 2:11-12) พระคุณของพระเจ้า
ซึ่งคือข้อเท็จจริงที่ว่าไม่มีอะไรนอกจากความเชื่อที่พระองค์จะยอมรับเราและถือว่าเราเป็นผู้ชอบธรรมและส
มบุญเช่นบุตรของพระองค์ สิ่งนี้เป็นสิ่งที่กระตุ้นเรา ไม่ใช่ความคิดว่าหากเรา ทำ มากพอ
เราจะเป็นคนดีหรือจะสมบุญ ข้าพเจ้าได้สังเกตว่าศาสนาส่วนใหญ่[รวมทั้งคริสเตียนที่เสื่อมศรัทธาไป]
เน้นเรื่องการเชื่อฟังบัญญัติมากเกินไป เปาโลกล่าวในเมืองโรมว่า
ไม่มีหลักเกณฑ์ที่สามารถช่วยให้รอดได้
มีบัญญัติในภาคพันธสัญญาเก่าที่สอนมนุษย์ว่าความรอดไม่ได้เกิดจากบัญญัติ และดังนั้น
เราต้องคุกเข่าลงยอมรับพระคุณที่บริสุทธิ์ของความรอดซึ่งอยู่ในมนุษย์ที่สมบุญคนนี้ พระเยซู
และมีส่วนร่วมและแสดงตนเองโดยการรับบัพติศมาเข้าสู่พระองค์
ความคิดเกี่ยวกับพระคุณนี้ซึ่งอยู่ในศาสนาคริสต์ตรงกันข้ามกับความเข้าใจของศาสนาพุทธในเรื่อง บุญ
อย่างสิ้นเชิง ซึ่งเป็นผลจากการกระทำเฉพาะอย่าง (จรรยา)

ชาวพุทธส่วนใหญ่เปรียบเทียบความคิดเกี่ยวกับกรรมเป็นเหมือนเมล็ดพืชที่ปลูกไว้และพัฒนาเป็นต้นพืช การกระทำของมนุษย์ในชีวิตของเขาถือว่าเป็นตัวกำหนดว่าเขาจะเป็นอย่างไรในชีวิตหน้า แต่พระคริสต์ธรรมคัมภีร์ไม่คิดเช่นนั้น สิ่งที่เราหว่านไม่ใช่ต้นพืชที่จะโตขึ้นจากพื้นดิน (1 โครินธ์ 15:35-49) แต่ได้รับการเพาะเป็นเมล็ด แต่ เปาโลได้กล่าวต่อไปอีกว่าสำหรับผู้ที่อยู่ในพระคริสต์ จะฟื้นคืนชีพจากพื้นโลกและได้รับร่างกายใหม่ จริงอยู่เราหว่านอะไร เราจะเก็บเกี่ยวสิ่งนั้น การกระทำของเราไม่มีผลกระทบที่ไม่สิ้นสุดในวันพิพากษา แต่ของประทานแห่งร่างกายใหม่โดยการฟื้นคืนชีพเป็นของประทานโดยพระคุณของพระเจ้า

ขั้นสุดท้ายของ “มรรค 8” ของศาสนาพุทธคือสัมมาสมาธิ หรือความตั้งใจที่ถูกต้อง ซึ่งเป็นเหมือนกับเคล็ดลับต่างๆ ในทางที่สี่ของศาสนาฮินดู ราชโยคะหรือวิธีที่เข้าถึงพระเจ้าโดยใช้การบริหารจิตศาสตร์

แน่นอนว่าพระคริสต์ธรรมคัมภีร์สอนเรื่องสมาธิในหลักการของพระเจ้า แต่เพราะจิตใจของเราเคลื่อนไป เพราะความเป็นมนุษย์ของเราหยุดและรบกวนสมาธินั้น ชาวพุทธและคริสเตียนทุกคนจะต้องยอมรับความพ่ายแพ้บางอย่างในที่นี้ ซึ่งเป็นเหตุผลว่าทำไมวิธีเข้าถึงพระเจ้าไม่ใช่แต่เพียงการบริหารจิตศาสตร์เท่านั้น แต่ผ่านทาง พระเยซูคริสต์ พระองค์เป็นทางเดียวเป็นยังพระบิดา (ยอห์น 14:6) ซึ่งเป็นเหตุผลว่าทำไมเราจึงอธิษฐานต่อ พระเจ้าผ่านทางพระเยซู – เพราะพระองค์เป็นตัวแทนของเรา พระองค์เป็นมนุษย์เหมือนกับเรา แต่พระองค์ก็ไม่ได้ทำความผิดบาป

3 ปัญหาของศาสนาพุทธ

3.1 คำถามเกี่ยวกับอำนาจ

คัมภีร์และคำเล่าลือของศาสนาพุทธเกี่ยวกับพระพุทธโคดมส่วนใหญ่เขียนไว้ประมาณ 400 ปีหลังจากที่ท่านเสียชีวิตไปแล้ว ในเวลาที่ยังเขียนนั้น ศาสนาพุทธได้แยกออกเป็นนิกายมากมาย เรามีอะไรในเวลานั้น? แม้แต่

นักวิชาการที่ดีที่สุดไม่แน่ใจในความเที่ยงตรงของคัมภีร์ของศาสนาพุทธ อย่างไรก็ตาม ในศาสนาคริสต์ เรามีบันทึกตามประวัติศาสตร์ที่ถูกต้องที่เขียนโดยพยานที่เห็นพระเยซูและเหตุการณ์ต่างๆ ในชีวิตของพระองค์

นี่เองเป็นเหตุผลว่าทำไมศาสนาพุทธแตกแยกในคำสอน – ไม่มีหลักมั่นคงเกี่ยวกับอำนาจ และดังนั้นการแปลความหมายจึงแตกต่างกันอย่างมาก นอกจากนี้ยังออกมาจากเวลา จากรากที่ชัดเจนในศาสนาฮินดู เพราะการขาดอำนาจนี้เอง และยังเป็นกรอธิบายเรื่องความกว้างของความเชื่อภายในศาสนาพุทธ ในประวัติศาสตร์ เราเห็นว่าศาสนาพุทธแบ่งออกเป็นสองส่วน คือหินยาน และมหายาน หินยานซึ่งพระพุทธเจ้าเป็นผู้เผยแผ่เป็นศาสนาที่ไม่เชื่อว่ามีพระเจ้า ในขณะที่มหายานเชื่อว่ามีพระเจ้าที่ช่วยให้พ้นบาป

ไม่มีชาวพุทธธรรมดาๆ คนใดสามารถอ่านคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ที่แท้จริงของศาสนาพุทธให้เข้าใจได้ ในตอนแรกนั้น คัมภีร์นั้นแบ่งออกเป็น: วินัยปิฎก สุตปิฎก และอภิธรรมปิฎกและในภายหลัง การแบ่งนี้ต้องได้รับการแก้ไขเพื่อรวมงานเขียนใหม่เข้าไป แม้ว่าพระพุทธเจ้าจะเสียชีวิตไปแล้วก็ตาม ศาสนาพุทธจนถึงทุกวันนี้แบ่งออกอย่างลึกๆ ซึ่งตามจริงแล้วเป็นตามวินัยสงฆ์ – ดังนั้นศาสนาพุทธทั้งหมดไม่มีหลักเกณฑ์เกี่ยวกับอำนาจ ด้วยเหตุนี้ ผู้รวบรวมวินัยสงฆ์ของทีเบตรวมฉบับแปลของคำอธิบายต่างๆ ที่เกิดจากชาวพุทธที่เป็นคนอินเดีย แม้ว่าตามมาตรฐานชาวพุทธอินเดียแล้ว คำเหล่านี้ไม่ใช่ตามวินัยสงฆ์ ประเพณีของพุทธแบบจีนได้เลือกสิ่งที่จะรวมไว้ในวินัยสงฆ์ในสิ่งที่แตกต่างจากประเพณีของพุทธแบบอื่น โดยสิ้นเชิง และหลักเกณฑ์ในการเลือกแตกต่างกันไปตามเวลา ด้วยเหตุนี้ หนังสือเล่มหนึ่งอาจเป็นวินัยสงฆ์ในศตวรรษหนึ่งแต่ไม่อีกศตวรรษ มีการประชุมมากมายเพื่อโต้เถียงและตัดสินว่างานเขียนใดเป็นวินัยสงฆ์และงานเขียนใดไม่ใช่ “งานวิจัยโดยนักวิชาการสมัยใหม่ได้แสดงให้เห็นข้อจำกัดสำคัญเกี่ยวกับข้ออ้างที่พบในความเห็นของที่ประชุม เป็นที่น่าสงสัยเป็นอย่างมากว่า

พระสงฆ์ที่มีอยู่ในที่ประชุมได้เข้าถึงคำเทศน์ทั้งหมดของพระพุทธเจ้าหรือไม่
เนื้อความเองกล่าวถึงสาวกที่ปฏิเสธที่จะเชื่อฟังคำเทศน์ แต่กลับยึดติดกับรูปแบบซึ่งพวกเขาได้จดจำมา”⁽¹⁾
เหตุการณ์ต่างๆ ที่มีการสอน “ที่แท้จริง” นั้นไม่ปรากฏในช่วงยุคของคริสเตียน
สัตตวของศาสนาพุทธในยุคแรกๆ มีการเพิ่มเติมเข้ามาด้วยงานใหม่ๆ
งานเหล่านั้นอ้างในอำนาจของพระพุทธเจ้าซึ่งมีชีวิตอยู่ก่อนหน้านั้นหลายศตวรรษ
แม้ว่าการสอนแตกต่างจากสิ่งที่พวกเขาเปลี่ยน
ทั้งหมดนี้เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นข้อเท็จจริงที่ว่าศาสนาพุทธไม่มีหลักเกณฑ์เกี่ยวกับอำนาจ
เป็นการชัดเจนเพียงพอจากกรวิเคราะหทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับวินัยของศาสนาพุทธ
จนกระทั่งการเสนองานพัฒนาวินัยของศาสนาพุทธจนเกิดความเป็นไปได้ในการสำแดงให้เห็นอย่างต่อเนื่อง
ตั้งแต่ศตวรรษแรกเป็นต้นมา ศาสนาพุทธประสบกับการเพิ่มขึ้นอย่างมากในพระคริสต์ธรรมคัมภีร์
ทั้งหมดอ้างว่าเป็นคำดั้งเดิมของ พระพุทธเจ้าแม้ว่าจะขัดแย้งกัน⁽²⁾

ไม่มีเอกสารที่มีอยู่ใดที่ฆราวาสสามารถอ่านและแปลได้ด้วยตนเองเพื่อค้นหาความจริง
แน่นอนว่าก่อนหน้านั้นฆราวาสสามารถอ่านงานเขียนศักดิ์สิทธิ์ได้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น
ซึ่งคล้ายกับการที่คริสตจักรคาทอลิกไม่อนุญาตให้ฆราวาสอ่านข้อความจากพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ได้และยี่
นัยที่จะให้คงเป็นภาษาละตินแทนที่จะเป็นภาษาของผู้คน
คริสเตียนที่เสื่อมศรัทธาไปและศาสนาคริสต์มีความคล้ายคลึงกันในเรื่องที่เป็นศาสนาที่ไม่ถูกต้อง –
ผู้นำศาสนาเป็นผู้เก็บอำนาจไว้ พระสงฆ์ของศาสนาพุทธ
บาทหลวงของคาทอลิกเป็นเรื่องที่น่าเศร้าเหมือนกัน *กูรู* ของศาสนาพุทธ (ลามะ - ของทิเบต)
เลือกว่าผู้เชื่อจะเกี่ยวข้องกับพระเจ้าองค์ใด
ไม่มีความสัมพันธ์ส่วนตัวระหว่างพระเจ้าเพียงองค์เดียวและมนุษย์ซึ่งพระองค์ทรงสร้างในพระฉายาของพ
พระองค์เอง และพระองค์ทรง ต่อสู้เพื่อความสัมพันธ์
ภาคพันธสัญญาใหม่สอนว่าผู้เชื่อคริสเตียนทั้งหมดเป็นบุตรโอรส (1 เปโตร 2:5)
เราทั้งหมดต้องศึกษาและตอบสนองต่อพระวาระของพระเจ้า
พระพุทธเจ้าเองเพียงแต่ให้คำสอนที่จำกัดอยู่แก่ฆราวาส
พระเยซูเจ้าตรัสเกี่ยวกับความจริงของพระองค์ต่อหน้าฝูงชนในภาษาที่เข้าใจได้และเป็นประโยชน์ทั้งแก่ผู้
ไม่รู้หนังสือและผู้ที่มีความรู้ งานเขียนของพุทธจะถูกร้องเพื่อปิดเป้าไขคร้าย
ได้รับการสัมผัสเพื่อนำโชคดีที่วางอยู่ ในวัดเพื่อทำให้เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ งานเขียนเหล่านี้ได้รับการนมัสการ
แต่ไม่ได้รับการศึกษาอย่างแท้จริง พระคริสต์คัมภีร์นั้นแตกต่าง
เพราะเรามีพระวาระของพระเจ้าที่มีชีวิตอยู่ผู้ซึ่งเข้าถึงเราผ่านทางพระวาระของพระองค์
และเราสามารถเห็นว่าพระวาทะทรงบังเกิดมาเป็นมนุษย์ หลักการทั้งหมดมีในความจริง

ในตัวตนของพระบุตรของพระเจ้า (ยอห์น 1:14)

และเราสามารถตอบสนองต่อพระวาทะของพระเจ้าได้โดยพูดคุยกับพระองค์ในการอธิษฐาน
ซึ่งทำให้พระนามของพระเยซูตัวแทนของเรา พระวาทะของพระเจ้าเป็นพระวาทะ *ที่มีชีวิตอยู่*
สามารถที่จะทะลุเข้าไปในทุกส่วนของลักษณะมนุษย์ (ฮีบรู 4:12-14 ฉบับแก้ไข) แน่นอนว่า
เป็นตัวอักษรสีดำบนกระดาษสีขาว แต่มีมากกว่านี้
เพราะเป็นตัวอักษรที่มีชีวิตในแง่ที่ตัวอักษรนั้นแสดงให้เราเห็นน้ำพระทัยและพระประสงค์ของพระเจ้าที่มีชี
วิตอยู่

ศาสนาพุทธเห็นว่า *กรรม* เป็นเพียงอิทธิพลเดียว บุคคลอาจให้ของขวัญเพื่อประโยชน์ของญาติและเพื่อน
[ของขวัญใดเป็นวิธีที่พระในศาสนาพุทธได้รับรายได้ ซึ่งเป็นเรื่องแปลก]

และของขวัญนี้เองส่งผลต่ออนาคตในชีวิตหน้าของพวกเขา แต่ใช้อะไรเป็นเกณฑ์? เหตุใดจึงเชื่อเช่นนั้น?
เป็นความคิดที่น่าสนใจ แต่มีหลักฐานอะไร? ไม่มีเลย

ไม่มีแม้แต่วินัยศาสนาที่เชื่อถือได้ที่จะทำให้เหตุผลสนับสนุนเรื่องนี้

เมื่อศาสนาพุทธกล่าวว่ามีการเกิดใหม่ในสวรรค์ 26

แบบและกล่าวว่าชีวิตในสวรรค์ชั้นล่างสุดคือชีวิตมนุษย์ 9 ล้านชีวิต และ 84,000 “กัลป์”

ในสวรรค์ชั้นบนสุด แล้วทำไมไม่ใช่ 10 ล้านปี? ทำไมไม่เป็นการเกิดใหม่ 27 แบบ ฯลฯ?

บุคคลคนหนึ่งจะถือว่า คำกล่าวเหล่านี้เป็น “ความจริง”

ได้อย่างไรเมื่อคำกล่าวเหล่านี้คาดว่าเป็นคำกล่าวของมนุษย์ที่มีชีวิตอยู่เมื่อเกือบ 2,500 ปีมาแล้ว

ซึ่งบอกเล่าปากต่อปากและมีการโต้เถียงกันเป็นอย่างมากว่าจริงๆ แล้วเขากล่าวอะไร

...โดยที่ไม่มีหลักฐานที่เป็นลายลักษณ์อักษร?

บุคคลคนหนึ่งจะมีชีวิตอยู่ในความคิดที่ครอบคลุมนได้อย่างไร?

พระคริสตธรรมคัมภีร์ ในทางตรงกันข้าม ...

บ่อยครั้งที่ชาวพุทธเพียงแต่คาดว่างานเขียนของตนนั้นถูกต้องและพระคริสตธรรมคัมภีร์ผิด

แต่นี้เป็นการเริ่มค้นด้วยข้อสมมติและจากนั้นหากหลักฐานเพื่อสนับสนุนข้อสมมตินั้น

คำทำนายในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาค

พันธสัญญาเก่าสมบูรณ์ถูกต้องโดยพระเยซูมากเกินกว่าที่จะเป็นเพียงความบังเอิญ การที่จะกล่าวว่า

พระคริสตธรรมคัมภีร์ถูกเปลี่ยนแปลงโดยชาวยิวนั้นเป็นเรื่องที่น่าจะเกิดขึ้น –

ทั้งภาคพันธสัญญาใหม่และเก่าเต็มไปด้วยการตีความชาวยิว

เนื้อหาของภาคพันธสัญญาทั้งสองอยู่ในการครอบครองของทั้งชาวยิวและ คริสเตียน

ดังนั้นทั้งชาวยิวและคริสเตียนจะต้องมีความเห็นร่วมกันหากเนื้อหานั้นมีการเปลี่ยนแปลงไป เป็นเวลา 200

ปีก่อนหน้าเวลาของพระเยซู ภาคพันธสัญญาเก่าที่เป็นภาษาฮีบรูมีการแปลเป็นภาษากรีกคือ Septuagint และหากมีการเปลี่ยนแปลงในเนื้อหาโดยคริสเตียนตั้งที่นักวิจารณ์ศาสนาคริสต์เรียกว่าอรรถ ก็จะต้องมีการเปลี่ยนในเนื้อหาภาษาฮีบรูด้วยเช่นกัน นักวิจารณ์พระคริสตธรรมคัมภีร์ไม่สามารถให้วัน สถานที่ ชื่อ

ที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงเนื้อหาในพระคริสตธรรมคัมภีร์ตามที่พวกเขาอ้างว่ามีเหตุการณ์เช่นนั้นเกิดขึ้น ข้อสมมติของ

พวกเขาที่ว่าพระคริสตธรรมคัมภีร์ต้องผิดเพราะพิสูจน์ให้เห็นว่างานเขียนศักดิ์สิทธิ์ของชาวพุทธไม่จริง ดังนั้นทำให้พวกเขาตั้งสมมติฐานและตั้งข้ออ้างที่ไม่มีหลักฐานเลย

จารึกทะเลแดงแสดงให้เห็นว่าเนื้อหาไม่ได้ขาดหายไปแม้ว่าจะมีการเขียนสำเนาขึ้นหลายครั้ง –

ต้นฉบับเหล่านี้เป็นภาคพันธสัญญาเก่า ตั้งแต่ช่วงศตวรรษที่ 2 ก่อน คริสตกาล

เนื้อหานั้นเหมือนกันกับต้นฉบับเหล่านั้น! The Codex Alexandrinus มี Septuagint

ทั้งหมดและมีภาคพันธสัญญาใหม่ที่เขียนบนหนังลูกวัวที่เขียนไว้อย่างน้อยเมื่อคริสตศตวรรษที่ 4 และ The Codex Sinaiticus มีภาคพันธสัญญาใหม่ที่เขียนไว้อย่างน้อยเมื่อคริสตศตวรรษที่ 3 The Codex Vaticanus เขียนไว้เมื่อศตวรรษที่ 4 และต้นฉบับที่แตกต่างกันนี้ทั้งหมดมีเนื้อหาที่เหมือนกัน!

สองฉบับแรกอยู่ในพิพิธภัณฑ์อังกฤษ ในลอนดอน และฉบับที่สามอยู่ที่วาติกัน

ดังนั้นไม่มีทางที่เนื้อหาของภาคพันธสัญญาใหม่จะถูกเปลี่ยนแปลงในช่วงอย่างน้อย 17 ศตวรรษ!

ดังนั้นจึงไม่มีการโต้แย้งกันเรื่องเวลา ต้นฉบับต้องถูกเปลี่ยนอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ในเรื่องนี้

เราอาจคาดว่างานเขียนของศาสนามีการเปลี่ยนแปลงเช่นเดียวกัน

มีต้นฉบับภาคพันธสัญญาใหม่โบราณอย่างน้อย 24,000 ฉบับเพื่อใช้วิเคราะห์ –

ซึ่งมากกว่างานเขียนของศาสนาพุทธมาก งานเขียนสนับสนุนที่ดีที่สุดชิ้นต่อไปคือ *Iliad* ของโฮเมอร์มีเพียง 643 และมีส่วนต้นฉบับของยอห์นเมื่อคริสตศตวรรษที่ 120 และของมัทธิวเมื่อ คริสตศตวรรษที่ 65

หนังสือที่แตกต่างกันสองสามเล่มไม่ส่งผลต่อความหมายของเนื้อหา

และไม่มีหนังสือเล่มใดที่ตรงข้ามกับสิ่งใดๆ ที่เขียนไว้ในที่อื่นๆ ในภาคพันธสัญญาใหม่

มีหนังสือที่แตกต่างกันมากมายในงานเขียน ศักดิ์สิทธิ์ของศาสนาพุทธ - เพราะ “เป็นเวลาเกือบ 300 ปีหลังจากการตายของพระพุทธเจ้า เนื้อหาทั้งหมดถูกส่งต่อมาปากต่อปาก”⁽³⁾

สิ่งที่พระพุทธเจ้าตรัสมีผู้คนต่างๆ เขียนและแปล

และจนถึงทุกวันนี้มีการโต้แย้งมากมายเกี่ยวกับว่างานเขียนใดเป็นงานวินัยศาสนาของศาสนาพุทธและงานใดไม่ใช่ งานเขียนของศาสนาพุทธดั้งเดิมที่เก่าที่สุดที่มีอยู่มีอายุกลับไปเพียงคริสตศตวรรษที่ 6 –

ซึ่งเป็นความแตกต่างอย่างเห็นได้ชัดกับเนื้อหาของ พระคริสตธรรมคัมภีร์

ยังคงเป็นที่สงสัยว่าเรามีเนื้อหาต้นฉบับหรือไม่และมีการเปลี่ยนแปลงหรือไม่

และคำถามนี้ต้องทำให้ชาวพุทธที่ซื่อสัตย์เกิดความสงสัย

เชิงอรรถ

(1) Ulrich Pagel, *The Sacred Writings Of Buddhism in* Peter Harvey, *Buddhism*, p. 32 (London: Continuum, 2001).

(2) For evidence of these statements see E. Conze, *Buddhist Scriptures* (Harmondsworth: Penguin, 1959) and Conze E., Horner I.B., Snellgrove D. and Waley A., *Buddhist Texts Through The Ages* (New York: Harper and Row, 1954).

(3) Peter Harvey, *Buddhism*, p. 51 (London: Continuum, 2001).

3.2 ความคิดเกี่ยวกับความจริง

ผู้แก้ตัวชาวพุทธเขียนว่า: "ศาสนาคริสต์เผด็จการและชอบใช้อำนาจ --

"ท่านต้องเชื่อสิ่งนี้หรือท่านจะถูกลงโทษ" --

ในขณะที่ศาสนาพุทธมีแนวโน้มที่จะเป็นเสรีนิยมมากกว่าและอนุญาตให้คนเชื่อในสิ่งที่เขาต้องการ คริสเตียนห้ามการสอนบางอย่างโดยถือว่าผิดหลัก ชั่วร้ายและเป็นอันตราย แต่โดยทั่วไป ชาวพุทธถือว่าทุกคนสามารถเชื่อในสิ่งที่เขาต้องการได้และมีข้อดีในระบบความเชื่อทุกระบบซึ่งมีแง่มุมทาง ฝ่ายวิญญาณและเคารพสิทธิของบุคคล トラบเท่าที่ไม่ทำอันตรายแก่ผู้อื่น"

ความคิดที่ว่าบุคคลสามารถเชื่อสิ่งใดก็ตามเป็นผลจากการที่ศาสนาพุทธจริงๆ แล้วไม่มีหลักความเชื่อที่แข็งแกร่งซึ่งจะเชื่อในสิ่งใด และบุคคลสงสัยว่าการที่เชื่อ "สิ่งใดที่เขาต้องการ"

รวมลัทธิฟาสต์ซิสต์และลัทธิชาตานิยมเข้าไปด้วยหรือไม่

อีกครั้งที่ดูเหมือนจะไม่ค่อยมีการสนใจในเรื่องสิ่งที่กล่าวกันอยู่ หากมีความถูกต้องและไม่ถูกต้อง ก็จะมีคำถามเกี่ยวกับความถูกต้องและความไม่ถูกต้อง และดังนั้นจะมีคำถามทั้งหมดเกี่ยวกับเรื่องอำนาจ ขอบเขตที่แท้จริงของความเชื่อภายในศาสนาพุทธแสดงให้เห็นว่ามีหลักเกณฑ์สำหรับความจริงที่แท้จริง ภายในศาสนาอย่างไร ขอให้พิจารณารูปแบบความแตกต่างทั้งหมดของศาสนาพุทธ: เช่น เถรวาท โลกะกั๊กโก (ญี่ปุ่น) ศาสนาพุทธแบบทิเบต ศาสนาพุทธแบบสุชาวดี ฯลฯ

ในขณะที่ในศาสนาคริสต์ บุคคลมีโอกาสดูและเพียงโอกาสเดียวที่จะได้รับความรอด การสอนในศาสนาพุทธ เกี่ยวกับการเกิดใหม่หมายความว่าบุคคล จำนวนโอกาสที่จะถึงนิพพานได้อย่างไม่มีที่สิ้นสุด ซึ่งหมายความว่าทุกคนจะได้รับการปลดปล่อยในที่สุด

ความสมบูรณ์ของเรื่องนี้ซึ่งเกี่ยวข้องกับการปฏิเสธหรือการยอมรับพระเยซูในฐานะบุตรของพระเจ้าให้พลั้ง และความมีชีวิตแก่ชีวิตของมนุษย์ ศาสนาพุทธสอนว่าเป็นเรื่องของเวลา เราอาจเวียนว่ายตายเกิดเป็นสัตว์หรือคนไม่ดี แต่ในที่สุดดวงจรนำไปสู่นิพพาน ซึ่งหมายความว่าคนชั่วร้าย เช่น อคคัลท์ อิตเลอร์จะนำไปสู่ “นิพพาน” ในที่สุด ไม่มีความรับผิดชอบสำหรับการกระทำของมนุษย์ เพราะเราเป็นเพียงสิ่งที่มีชีวิตที่เวียนว่ายตายเกิดเท่านั้น พระคริสตธรรมคัมภีร์และการสอนเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์เปลี่ยนแปลงชีวิตของมนุษย์อย่างมากในทางปฏิบัติ วิถีชีวิตของเราในตอนนี้อยู่กับวิถีที่เราจะถูกตัดสินโทษ เราหว่านอะไร เราจะเก็บเกี่ยวได้สิ่งนั้นในวันพิพากษา (กาลาเทีย 6:8) สำหรับผู้ที่รู้วิถีทางของพระเจ้าและตอบสนองต่อพระองค์ สิ่งที่เขาทำจะได้รับ การตัดสิน ซึ่งนำเราให้ตรวจดูพฤติกรรมของเราอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ วิถีชีวิตของเรากลายเป็นสิ่งที่สำคัญมาก เพราะไม่มีโอกาสที่สอง บัดนี้เป็นเวลาแห่งความรอด (2 โครินธ์ 6:2) วันนี้ หากเราจะได้ยินเสียงของพระเจ้าและไม่ทำให้ใจของเราแข็งไป (ฮีบรู 3:7-15) เราสามารถ “ประพฤติเพื่อให้ได้ความรอด” (ฟิลิปปี 2:12) หากเราแต่เพียงผ่านวงจร และจะจบลงที่นิพพาน มีแรงกระตุ้นเพียงเล็กน้อยเท่านั้นที่จะเปลี่ยนแปลงในตอนนี้อย่างไรก็ตาม เรามีแนวโน้มที่จะไปยังระดับต่ำสุดเสมอ เราเป็นผู้ที่พอใจและมักน้อยในเรื่องความพยายามทางฝ่ายวิญญาณ ทั้งประสบการณ์ของมนุษย์และแง่มุมของธรรมชาติมนุษย์ในพระคริสตธรรมคัมภีร์นำไปสู่ข้อสรุปเหล่านี้ และศาสนาพุทธปฏิเสธข้อสรุปเหล่านี้

ศาสนาพุทธดูเหมือนว่าจะเป็น “ศาสนาออกแบบเอง” – ท่านสามารถเชื่อสิ่งที่ท่านชอบ และตัดส่วนที่สะดวกสำหรับท่านออกจากงานเขียนต่างๆ ของศาสนาพุทธ ศาสนาพุทธถือว่าการสอนและคำแนะนำที่แตกต่างกันจะเหมาะสมกับสิ่งมีชีวิตที่แตกต่างกัน โดยเห็นว่าเราทั้งหลายอยู่ในระดับที่แตกต่างกันในวงจรแห่งการพัฒนาที่ไม่สิ้นสุด ซึ่งหมายความว่าไม่มีสิ่งใดที่เรียกว่าความจริงที่เปิดเผยออก เราถูกทิ้งให้ล่องลอยและไม่แน่นอน พระเยซูทรงสอนว่า พระวจนะของพระเจ้าเป็นความจริง (ยอห์น 17:17) เราทุกคนล้วนจะรักตรงความยิ่งใหญ่ของ คำกล่าวอ้างนี้ - ว่าพระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นความจริง สิ่งที่ข้าพเจ้าสามารถทำได้คือเชิญให้ท่านอ่าน พระคริสตธรรมคัมภีร์อย่างเป็นระบบด้วยตัวของท่านเอง เป็นที่สังเกตว่า “แม้แต่การสอนอย่างตรงไปตรงมาเกี่ยวกับเรื่องศีลธรรมอาจมีการเปลี่ยนแปลง บางครั้งมีการทำให้เข้มข้น บางครั้งผ่อนคลายนในหลักการสอนและการสื่อสาร”⁽¹⁾ ซึ่งหมายความว่าไม่มีความคิดเกี่ยวกับความจริง ดังนั้นไม่มีความเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งถูกหรือไม่ถูกและไม่มีความคิดเกี่ยวกับความผิดบาป ความคิดเห็นของศาสนาพุทธที่แตกต่างกันไปตามเวลาและสถานที่

เกี่ยวกับการรับประทานเนื้อและความรุนแรงเป็นตัวอย่างของปัญหาทางปัญญาและศีลธรรมของศาสนาพุทธ เมื่อดูอย่างผ่านๆ แล้ว

ขอให้สังเกตว่าวินัยศาสนาที่เป็นภาษาบาลีแสดงให้เห็นว่าพระพุทธเจ้าเองกินเนื้อสัตว์

แต่สาวกของพระองค์เห็นว่าการสอนเกี่ยวกับการเวียนว่ายตายเกิดหมายความว่ากรินเนื้อสัตว์คือการฆ่า ชีวิตมนุษย์ ดังนั้นจึงเป็นเรื่องผิดศีล ใครมีสิทธิ์ที่จะเปลี่ยนแปลงมาตรฐานทางศีลธรรม? หากไม่มีชื่อพระคริสตธรรมคัมภีร์ที่ได้รับการบันดาลใจ หลักเกณฑ์เกี่ยวกับอำนาจเป็นเพียงแค่พระสงฆ์ การขาดศีลธรรมที่เป็นหนึ่งเดียวในศาสนาพุทธขัดกับมาตรฐานที่เป็นสากลสำหรับศาสนาคริสต์เป็นอย่างมาก - “พระบัญญัติแห่งพระคริสต์” (1 โครินธ์ 9:21???)

ข้าพเจ้าจึงเข้าใจว่าเราต้องขออย่างต่อเนืองและด้วยความอดทนให้ได้ความ ชื่อสัตย์ที่ท่วมท้น:

พระเยซูจะทรงทำหรือตรัสหรือรู้สึกเช่นไรในสถานการณ์นี้หรือสถานการณ์นั้นซึ่งข้าพเจ้าเผชิญในชีวิตของข้าพเจ้า? เนื่องจากพระองค์เคยเป็นและทรงเป็นตัวแทนของเรา และชีวิตแห่งการทนทุกข์ของพระองค์และความจริงที่ว่าพระองค์มีธรรมชาติมนุษย์

ทำให้เรารู้ด้วยความมั่นใจว่าพระองค์ได้อยู่ในฐานะของเราโดย แท้จริง

คริสเตียนที่แท้จริงเป็นดังที่เป็นในศาสนาเฉพาะบุคคลที่อยู่หลังพระเยซูชายคนนี้ ซึ่งอธิบายเอกภาพที่

ยิ่งใหญ่ที่อาจมีได้ในหมู่คริสเตียนที่แท้จริง พระองค์ไม่ได้เป็นเพียงแค่ครู

ชายที่มีความคิดเหมือนเช่นพระพุทธเจ้า พระองค์ทรงเป็นพระวาที่บังเกิดเป็นมนุษย์ (ยอห์น 1:14)

ชีวิตของพระองค์เคยเป็นและเป็นการแสดงออกถึงสิ่งที่พระองค์และพระบิดาของพระองค์ทรงสอนในพระวจนะ

เชิงอรรถ

(1) Stewart MacFarlane, *Making Moral Decisions* in Peter Harvey, *Buddhism*, p. 183 (London: Continuum, 2001).

3.3 พระพุทธเจ้าและพระเยซู

พระพุทธเจ้าประสูติเป็นเจ้าชาย เป็นทายาทสืบทอดบัลลังก์ของบิดา แต่เมื่อพระองค์เกิดมา

ผู้ทำนายนาคตอบกับบิดาของพระองค์ว่าพระองค์เป็นเด็กพิเศษ

ได้รับการกำหนดมาเพื่อรวมอินเดียทั้งหมดให้เป็นหนึ่งหรือหากพระองค์ละทิ้งโลกไป

พระองค์จะกลายเป็นผู้ไถ่โลก ด้วยเหตุนี้

เด็กคนนี้จะได้รับการเลี้ยงดูแบบปกป้องจากรูปแบบความทุกข์ทั้งหลายในโลก

และพระองค์ได้รับความเปลื้องที่โลกนี้สามารถให้ได้ทั้งหมด
พระองค์ได้รับการปกป้องจากการเห็นความเจ็บป่วย ความชรา หรือความตาย
ทั้งหมดนี้แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงกับพระเยซูเจ้า พระองค์ทรงประสูติในคอกสัตว์
พ่อแม่ของพระองค์ให้ของถวายสำหรับคนจนให้กับพระองค์เมื่อพระองค์ประสูติ พระองค์เป็นคนทำงาน
เป็นช่างไม้ และตายเช่นอาชญากร ในการทรมานที่น่าอายจากการตรึงที่ไม้กางเขน
ซึ่งเป็นรูปแบบของความตายที่ทาสและชนชั้นต่ำสุดในสังคมเท่านั้นที่ควรจะได้รับแต่เพราะการถ่อมตนลงนั้น
พระองค์ทรงได้รับการยกขึ้นสูง (ฟิลิปปี 2:5-11) เพราะพระองค์มี ธรรมชาติของเรา
ดังนั้นพระองค์สามารถรู้ประสบการณ์ความเป็นมนุษย์ของเราทั้งหมด และเช่นนี้เอง
เราสามารถขอให้พระเจ้าทรงยกโทษให้กับเราได้ด้วยความมั่นใจ (ฮีบรู 4:15,16) แม้ว่าพระเยซูผู้มั่งคั่ง
พระองค์ก็ทรงยอมเป็นคนยากจน เพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เป็นคนมั่งมี (2
โครินธ์ 8:9).

พระพหูเจ้านั้นเป็น "พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด"

เพียงแค่นั้นที่พระองค์แสดงให้เห็นวิธีที่จะช่วยตนเองให้รอดโดยการดำเนินตามวิถีทางที่พระองค์ทรง
ทรงดำเนินและแสดงให้เห็น ตามพระคริสตธรรมคัมภีร์ ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมสักคนเดียว ไม่มีเลย (โรม
3:10) ทุกคนนั้น "มีความผิดบาป" (โรม 3:22) (กาลาเทีย 3:22)

ดังนั้นมนุษย์จึงไม่สามารถช่วยตนเองให้รอดได้ ขอให้ศึกษาความรู้สึกของเปาโลในโรม 7:15-25

"ข้าพเจ้าไม่เข้าใจการกระทำของข้าพเจ้าเอง เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ทำสิ่งที่ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะทำ
แต่กลับทำสิ่งที่ข้าพเจ้าเกลียดชังนั้น เหตุฉะนั้น ถ้าข้าพเจ้าทำสิ่งที่ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาที่จะทำ
และข้าพเจ้ายอมรับว่าธรรมบัญญัตินั้นดี ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมิใช่ผู้กระทำ

แต่ว่าบาปซึ่งอยู่ในตัวข้าพเจ้านั้นเองเป็นผู้ทำ ด้วยว่าในตัวข้าพเจ้า

คือในตัวของข้าพเจ้าไม่มีความดีประการใดอยู่เลย เพราะว่าเจตนาดีข้าพเจ้าก็มีอยู่

แต่ซึ่งจะกระทำกรณินั้น ข้าพเจ้าหาได้กระทำไม่ ด้วยว่าการดีนั้นซึ่งข้าพเจ้าปรารถนาทำ

ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำ แต่การชั่วซึ่งข้าพเจ้ามิได้ปรารถนาทำ ข้าพเจ้ายังทำอยู่

ถ้าแม้ข้าพเจ้ายังทำสิ่งที่ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาจะทำ ก็ไม่ใช่ตัวข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำ

แต่บาปซึ่งอยู่ในตัวข้าพเจ้านั้นเองเป็นผู้กระทำ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าเป็นกฎธรรมดาอย่างหนึ่ง

คือเมื่อใดที่ข้าพเจ้าตั้งใจจะกระทำความดี ความชั่วก็พร้อมที่จะผุดขึ้น

เพราะว่าส่วนลึกในใจของข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าชื่นชมในธรรมบัญญัติของพระเจ้า

แต่ข้าพเจ้าเห็นมีกฎอีกอย่างหนึ่งอยู่ในกายของข้าพเจ้า ซึ่งต่อสู้กับกฎแห่งจิตใจของข้าพเจ้า และ

ชักนำให้ข้าพเจ้าอยู่ใต้บังคับกฎแห่งบาป ซึ่งอยู่ในกายของข้าพเจ้า โอย

ข้าพเจ้าเป็นคนน่าสมเพชอะไรเช่นนี้ ใครจะช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากร่างกายนี้ซึ่งเป็นของความตายได้

ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้า โดยทาง พระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
ฉะนั้นทางด้านจิตใจของข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าเชื่อฟังกฎของพระเจ้า แต่ด้านฝ่ายเนื้อหนังของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าเป็นทาสของกฎแห่งบาป”

แน่นอนว่าท่านรู้สึกเหมือนเสียงสะท้อนในที่นี้? คำตอบสำหรับเสียงร้องจากใจนี้อยู่ในพระเยซูคริสต์ -
ไม่ใช่มนุษย์ช่วยตนเอง ‘พระเยซู’ หมายความว่าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด
พระพุทธรูปหรือพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา
ชาวพุทธบางคนอ้างว่าศาสนาคริสต์แข่งขันกับศาสนาพุทธ แต่เห็นได้ชัดว่าไม่ใช่
พระพุทธรูปอยู่ที่ไหนตอนนี? พระองค์ได้รับความรอดหรือไม่? ความรอดมีความหมายอะไรกับพระองค์?
มีหลักฐานอะไรที่แสดงให้เห็นว่าพระองค์เอาชนะความตายได้?
เมื่อเห็นว่าความผิดบาปนำมาซึ่งความตาย พระพุทธรูปเอาชนะความผิดบาปและความตายได้อย่างไร?
พระพุทธรูปเคยทำความผิดบาปหรือไม่?
ชาวพุทธรู้สึกกังวลเกี่ยวกับคำถามเหล่านี้เสมอเพราะเขาหรือเธอเลือกที่จะไม่เผชิญกับความหมายที่แท้จริง
ของความคิดเกี่ยวกับความผิดบาป - ซึ่งแทบจะไม่มีอยู่ในศาสนาพุทธ

กรรม ในทางบวกถือว่ามีอำนาจในการทำให้บริสุทธิ์หรือ *บุญ*
แต่เห็นได้ชัดแน่นอนว่าอำนาจของการชำระล้าง ตนเองนั้นไม่ได้อยู่ภายในเรา
สิ่งที่จำเป็นคือพระโลหิตของพระเยซูที่จะชำระเรา (1 ยอห์น 1:7) ในฐานะตัวตนของเรา
พระองค์ผู้ทรงมีความเจ็บปวดของเราทั้งหมด และความหิวต้งเช่นมนุษย์ไม่เคยทำความผิดบาปและ
ได้รับการทำให้ฟื้นขึ้นเพื่อมีชีวิตนิรันดร์ และเรามีความหวังที่จะแบ่งปันความรอดที่พระองค์ทรงมีอยู่นี้
เนื่องจากผลของความตายของพระองค์ที่ชำระเราซึ่งพระเจ้าทรงให้อภัยความผิดบาปของเราเนื่องจากพระ
เยซู

3.4 ธรรมชาติของพระเจ้า

ชาวพุทธนั้นปฏิเสธถึงการมีตัวตนอยู่ขององค์พระผู้เป็นเจ้า
แต่เชื่อในทฤษฎีที่ว่าพระองค์ทรงเป็นพลังที่สร้างสิ่งมีชีวิตทั้งหมดขึ้นมา
พระคริสต์ธรรมคัมภีร์กล่าวถึงพระเจ้าที่ปกครองจักรวาล และห่วงใยในเหล่ามนุษย์อย่าง แท้จริง สดุดี
46:10 กล่าวว่า: “จงหยุดนิ่งและรับรู้ว่าคุณคือพระเจ้า เราจะได้รับการสรรเสริญในประเทศต่างๆ
เราจะได้รับการสรรเสริญไปทั่วโลก”

พระพุทธรู้เจ้าอ้างว่าเป็นเพียงศาสดาเดียวที่แสดงหนทางสู่นิพพาน ในช่วงเวลาของความสุขในอนาคต พระเยซูอ้างว่าเป็นหนทางสู่พระเจ้า (ยอห์น. 14:6) มันมีความแตกต่างกันอยู่น้อยมาก พระเยซูที่นำเราไปสู่การมีความสัมพันธ์กับองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างเป็นทางการเป็นส่วนตัว ส่วนพระพุทธรู้เจ้าเสนอหลักปรัชญาที่จะทำให้บรรดาสาวกขึ้นสู่ระดับความสุขส่วนบุคคลที่สูงยิ่งขึ้นแน่นอนว่านี่ย่อมเป็นเรื่องที่เห็นแก่ตัว ศาสนาพุทธนั้นมุ่งแต่เรื่องของการสร้างพลังให้แก่ตนเอง และนั่นก็เป็นการตัดพระเจ้าออกไปอย่างสิ้นเชิง พระองค์ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับใดๆ ไม่มีพลังอำนาจใดๆ เราอยู่กับตัวของเราเองตามลำพัง แต่ก็ยังเห็นได้ชัดว่าธรรมชาติของมนุษย์เองนั้นไม่สามารถรักษาตนเองไว้ได้ พระคริสตธรรมคัมภีร์สอนว่าพระเจ้าคือแหล่งของพลังทั้งหมด และพลังที่ว่าหรือจิตวิญญาณนี้ได้สร้างและผดุงทุกสิ่งเอาไว้ และพลังจิตวิญญาณนี้เองที่สามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตมนุษย์ในทางปฏิบัติได้ ผ่านทางพระวจนะของพระองค์ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ มีหลายครั้งที่หัวใจของมนุษย์นั้นชั่วร้ายมากจนตัวเขาเองไม่สามารถจะหยุดยั้งได้ว่ามันชั่วร้ายขนาดไหน (เยเรมีย์. 17:9) หากเรามองเข้าไปภายใน จะเห็นว่าเราไม่มีพลังด้านบวกในตัวเราเองมากพอที่จะเปลี่ยนแปลงตัวเราเอง นั่นเป็นสาเหตุที่ว่าทำไมชาวพุทธ หากพวกเขาเชื่อสัจย์ต่อตนเองและมีจุดมุ่งหมายในการสำรวจตนเอง จะต้องตายไปด้วยความผิดหวังทั้งชายและหญิง พระเยซูคริสต์ถูกอธิบายไว้ว่าเป็น "เจ้าวิญญาณ" (2 โครินธ์. 3:17) ซึ่งบัดนี้ พลังทั้งหมดในสรวงสวรรค์และโลกมนุษย์ได้ถูกมอบหมายให้แก่พระเจ้า (มัทธิว 28:18) พระเจ้าที่ได้รับมอบหมายจากพระเยซูคริสต์ มีพลังที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิต ไม่ใช่ในตัวตนดินดินหน้าไหนที่จะควบคุมเส้นทางชีวิตของตนเอง (เยเรมีย์. 10:23) เราไม่สามารถเปลี่ยนแปลงตนเองโดยไม่ได้รับความช่วยเหลือได้ และนั่นก็สอดคล้องกับการสำรวจตนเองอย่างซื่อตรงของมนุษย์ ทุกคน

องค์พระผู้เป็นเจ้าของพระคริสตธรรมคัมภีร์ พระบิดาของพระเยซู ต้องการจะเชิดชูสิ่งที่เป็นตัวแทนของพระองค์ อันได้แก่หลักการที่เกิดขึ้นจากคุณลักษณะส่วนตัวของพระองค์เอง ศาสนาพุทธนั้นแทบจะหมกมุ่นกับการบรรเทาความทุกข์ทรมานของมนุษย์ เหมือนดังกลุ่มชาวคริสต์เตียนที่เข้าใจผิด อย่างเพนเทคอสต์ที่สอนความเชื่อผิดๆ อาทิ 'ตั้งชื่อมันและอ้างสิทธิ์มัน' อันเป็นการหาประโยชน์ทางวัตถุจากศาสนาของพวกเขา นี่เป็นสิ่งที่ทำให้ศาสนาใหญ่ๆ ทั้งหมดดูจะเห็นแก่ตัวเป็นอย่างมาก

แต่เนื้อหาที่แท้จริงของพระคริสตธรรมคัมภีร์ก็คือ
องค์พระเจ้าที่แท้จริงนั้นต้องการจะเชิดชูชื่อของพระองค์เอง
คุณลักษณะที่แท้จริงและเกียรติของพระองค์
ในดินแดนของชายและหญิงที่ทำการไถ่บาปไปชั่ววันรันดร์กาล

3.5 ชีวิตหลังความตาย

สิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากที่เราตายนั้นเป็นคำถามที่พบอยู่เสมอ ศาสนาพุทธอ่อนมากเกี่ยวกับเรื่องนี้ แม้แต่
องค์พระพุทธเจ้าเองก็ยังไม่แน่ใจว่ามีอะไรอยู่หลังความตาย
พระองค์ไม่ได้ตั้งคำถามที่ชัดเจนเกี่ยวกับนิพพานหรือความเป็นนิรันดร์
สิ่งที่พระองค์ทิ้งเอาไว้คือการคาดเดาเชิงปรัชญา ทุกวันนี้ ร่างของพระองค์อยู่ในสุสานที่ กุสินารา
ที่ปลายเทือกเขาหิมาลัย
ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับชีวิตหลังความตายนั้นยังคงเป็นความลึกลับที่ไม่มีใครล่วงรู้ในศาสนาพุทธ

ข้าพเจ้าเชื่อว่าพระเยซูถวายพระชนม์และฟื้นคืนชีพตามที่ข้าพเจ้านำเสนอไป
เพราะข้าพเจ้าได้รับการล้างบาปเพื่อเข้ารับใช้พระองค์ ด้วยความเข้าใจนี้
ดังนั้นข้าพเจ้าจึงมีความหวังถึงการฟื้นคืนชีพและชีวิตนิรันดร์กับพระองค์
โดยพระประสงค์ขององค์พระบิดา ในการกลับมาของพระองค์ พระคริสตธรรมคัมภีร์ไม่ได้ให้ความหวังใดๆ
เกี่ยวกับ 'วิญญาณอมตะ' ที่มีชีวิตอยู่หลังความตาย เพราะความหวังเดียวที่เรามีคือในตัวองค์พระคริสต์
และ รูปแบบที่เรามองเห็นในตัวพระองค์คือคนจริงๆ ที่ตายและฟื้นคืนชีพอีกครั้ง
ไม่ใช่วิญญาณที่หลุดออกไปจากร่าง ไม่ใช่เรื่องนามธรรม แต่เป็นคนจริงๆ ที่จับต้องได้

ศาสนาพุทธอ้างว่านิพพานนั้นไม่สามารถสื่อออกมาได้อย่างชัดเจนแน่นอน
เพราะว่ามันเป็นสิ่งที่ไม่สามารถสื่อออกมาได้ ดังนั้น
จึงไม่มีความเข้าใจที่ชัดเจนถึงสิ่งที่พวกเขาตั้งเป้าถึงเอาไว้ ไม่มี "ความหวัง" ที่มีค่าจำกัดความที่ชัดเจน
พระคริสตธรรมคัมภีร์นั้นเสนอความหวังที่แน่นอนชัดเจน ผ่านทางการกระทำของพระเยซู
แผ่นดินของพระเจ้า ที่จะก่อตั้งขึ้นบนโลกมนุษย์เมื่อพระเยซูกลับมา

ศาสนาพุทธมีมุมมองต่อมนุษย์ที่ต่ำต้อยมาก โดยมองมนุษย์ว่าเป็นกลุ่มก้อนของพลังที่ไม่พึงพอใจ
องค์พระเยซูทรงเน้นย้ำอย่างมากถึงคุณค่าและความหมายของบุคคล

พระองค์ทรงกล่าวเปรียบเปรยว่าพระองค์เป็นดั่ง
คนเลี้ยงแกะที่ดีที่สุดที่ออกไปตามหาแกะที่หลงหายไปหนึ่งตัว ขณะที่อีก 99 ตัวถูกทิ้งให้ป้องกันตนเอง บุคคลมี
ความหมายต่อพระองค์เป็นอย่างมาก พระคริสตธรรมคัมภีร์กล่าวว่าคนอย่าง อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ
จะเป็นที่จดจำในแผ่นดินของพระเจ้าในอนาคต (มัทธิว 8:11/ลูกา 13:28) โดยส่วนตัวแล้ว
เราจะมีชีวิตชั่ววินรันครินแผ่นดินของพระเจ้า ศาสนาพุทธอ้างว่าธรรมชาติของพระพุทธเจ้า (*busscho*
ในภาษาญี่ปุ่น) คือ *สันยะตะ* ความว่างเปล่าของตัวตน เราจะได้เป็นใครเลยในนิพพาน
ความหมายและคุณค่าของบุคคลจึงถูกลดค่าลงในศาสนาพุทธ
พระคริสตธรรมคัมภีร์สอนถึงการคืนชีพตามวิถีของพระเยซู พระองค์ทรงคืนชีพ
และคนที่ออกมาจากสุสานก็ยังคงเป็นบุคคลเดียวกับที่เสียชีวิตไป
และมันจะเป็นเช่นนั้นในการคืนชีพของทุกคนที่ศรัทธาใน พระคริสต์
นี่เป็นสิ่งที่ปลอบใจได้เป็นอย่างดีเมื่อถึงเวลาตาย...ที่ว่าคริสเตียนที่แท้จริงที่ตายไปจะฟื้นคืนชีพ
และพวกเขาที่ภักดีในองค์พระคริสต์จะได้พบเขาหรือเธออีกครั้งและมีชีวิตวินรันครินร่วมกัน
การเปลี่ยนแปลงของ ธรรมชาติที่จะส่งผลต่อการตัดสินใจของพระคริสต์นั้นเปลี่ยนแปลงไปเป็นอย่างมาก
ต่างไปจากวัฏจักรการพัฒนาที่ไม่รู้จักซึ่งเป็นลักษณะของศาสนาพุทธ
ข้าพเจ้าขอกล่าวตรงนี้เป็นเรื่องสำคัญในการมีความเข้าใจที่ถูกต้องถึงธรรมชาติของมนุษย์ สตาลิน
ฮิตเลอร์ กลุ่มกบฏเขมร ฯลฯ ล้วนกระทำในสิ่งที่เลวร้ายที่สุด
อันสรุปถึงความเข้าใจที่ผิดของธรรมชาติของมนุษย์
ศาสนาพุทธเชื่อว่าความชั่วร้ายนั้นเกิดขึ้นมาจากความโง่เขลา นั่นมีส่วนถูกอยู่บ้าง
แต่พระคริสตธรรมคัมภีร์สอนว่าเรานั้นรู้ดีอยู่แล้วจากการพิจารณาตนเองอย่างซื่อสัตย์:
ว่าสงครามและการต่อสู้ที่เกิดขึ้นจากภายในจิตใจของมนุษย์ (ยากอบ 4:1)
เราถูกเข้ายวนด้วยความปรารถนาอันชั่วร้ายของเราเอง ซึ่งอยู่ภายในตัวเรา (ยากอบ 1:13-15)
ขอกล่าวว่าคุณภาพความคิดทั่วไปเกี่ยวกับปิศาจที่เป็นตัวบุคคลนั้นไม่ได้สอนไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์
ชาตาน จอมปิศาจ นั้นเป็นตัวแทนของความปรารถนาอันชั่วร้าย ซึ่งแฝงอยู่ภายใน ธรรมชาติของเรา
มีวรรณกรรมมากมายเกี่ยวกับเรื่องนี้ที่มีจำหน่ายโดยบริษัทผู้พิมพ์ของเรา

พลังและความเป็นไปได้ของชีวิตใหม่นั้นผูกพันอย่างใกล้ชิดกับองค์เยซู
ชีวิตและความเป็นอมตะนั้นเป็นที่รู้จักผ่านทางชาวประเสริฐเกี่ยวกับพระองค์ (2 ทิโมธี 1:10) ในเยซูคือชีวิต
ชีวิตของมนุษย์ (ยอห์น 1:4) นี่เป็นเพราะผลลัพธ์ของบาปคือความตาย
ความตายที่แท้จริงและเปี่ยมความหมาย แต่พระเยซูไม่ได้ทำบาป กระนั้นพระองค์ก็ยังวายพระชนม์
เพื่อพวกเรา ดังนั้น สำหรับทุกคนที่ทำการล้างบาปให้กับการวายพระชนม์และฟื้นคืนชีพของพระองค์
และมีชีวิตอยู่กับพระองค์ด้วยศรัทธา จึงยังมีความหวังถึงการคืนชีพเมื่อพระองค์ฟื้นขึ้นจากความตาย

มาสู่ชีวิตอมตะ ศาสนาพุทธสอนว่าเมื่อคนเราตาย ความโหยหาต่อการมีชีวิต
ที่ผลักดันด้วยกรรมของพวกเขา จะก่อให้เกิด “กระแสแห่งสัมปชัญญะ”
ที่จะดำรงอยู่และใช้ชีวิตอยู่ที่ไหนสักแห่ง แต่นี่เป็นเรื่องสมมุติทั้งหมด
ตั้งแต่ว่าร่างที่ตายแล้วไปได้ชีวิตมาจากที่ไหน? ดูเหมือนว่านี่จะเป็นเพียงแค่ความหวังลมๆ แล้งๆ
อีกครั้งที่มนุษย์คิดค้นขึ้นมาเพื่อหลีกหนีไปจากความตายอันน่าหวาดกลัว

ความเชื่อของศาสนาพุทธเกี่ยวกับการกลับชาติมาเกิดทำให้พวกเขาเชื่อว่าช่วงเวลาที่เรากำลังจะตายนี้
นั้นมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง ดังนั้น พระจึงทำการสวดมนต์จาก ‘คัมภีร์มรณะศาสตร์’ ใกล้เคียง
กับคนที่กำลังจะตาย แต่กระนั้น การพันบาปก็ไม่สามารถมีอยู่ในตัวคนนั้นหรือพระได้
การคาดเดานั้นนำไปสู่อีกการคาดเดาหนึ่ง ไม่มีหลักฐานใดๆ เกี่ยวกับการกลับชาติมาเกิด
หรือพื้นฐานแนวคิดใดๆ ที่จะสนับสนุนศรัทธา นี้ ดังนั้นความผิดพลาดจึงถูกผสมรวมกันด้วยการใช้คนอื่น
อาทิเช่น พระ ในการรับประกันว่าคนที่กำลังจะตายนั้นจะได้กลับชาติไปเกิด
การใช้ชีวิตของเราต่างหากที่พระเจ้าจะตัดสิน
พระคริสตธรรมคัมภีร์กล่าวเอาไว้ว่าไม่มีใครสามารถไถ่บาปให้กับผู้อื่นได้ (สดุดี 49:7) เทศกาล *อุลัมภานา*
ซึ่ง ผู้ตระถูกอ่านออกเสียงเพื่อให้มีการกลับมาเกิดใหม่ที่ดียิ่งขึ้น
บอกเป็นนัยว่าการพันบาปของมนุษย์ขึ้นอยู่กับคนอื่น ๆ ขึ้นอยู่กับเพียงคำพูด
แน่นอนว่าท่านคงต้องการบางสิ่งที่เป็นจริงแท้มากกว่านี้...?

พิจารณาจากคำอธิบายอันจริงแท้และแน่นอนของพระคริสตธรรมคัมภีร์ในส่วนที่เทียบเท่ากับนิพพาน –
อาทิ แผ่นดินของพระเจ้าบนโลกมนุษย์:

ผู้ที่ปฏิบัติตามพระคริสต์ในชีวิตนี้จะได้เป็น “ราชาอาณาจักรและปุโรหิต;
และเราจะได้ครอบครองแผ่นดินโลก” (วิวรณ์ 5:10) พวกเขาจะมีระดับความรับผิดชอบที่ต่างกัน (ลูกา
19:17) พระคริสต์จะแบ่งปันอำนาจในการปกครองของพระองค์เหนือพื้นโลกกับพวกเขา (วิวรณ์ 2:27; 2
ทิโมธี 2:12) “กษัตริย์ (พระเยซู) จะปกครองด้วยความเที่ยงธรรม และเหล่าเจ้าชาย (ผู้ที่เชื่อถือ)
จะมีอำนาจในการพิพากษา” (อิสยาห์ 32:1; สดุดี 45:16)
พระคริสต์จะขึ้นปกครองบนบัลลังก์ที่ก่อตั้งขึ้นมาใหม่โดยดาวิด (ลูกา 1:32,33) อาทิเช่น
พระองค์จะครองตำแหน่งและสถานะของดาวิดในฐานะผู้ปกครอง ซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม
เมื่อพระคริสต์ปกครองแผ่นดินจาก เยรูซาเล็ม นี้จะกลายเป็นเมืองหลวงของแผ่นดินในอนาคต
นานาชาติ “จะขึ้นมาคารวะกษัตริย์ เจ้าบ้านผู้ยิ่งใหญ่ ปีแล้วปีเล่า
และจะจัดงานเฉลิมฉลองของชาวยิวขึ้นอยู่เสมอ” ในเยรูซาเล็ม (เศคาริยาห์ 14:16)

การเดินจาริกแสวงบุญประจำปีไปยังเยรูซาเล็มนั้นยังมีการพยากรณ์ไว้ในอิสยาห์ 2:2,3: “ในช่วงวันสุดท้าย
 เทือกเขา (แผ่นดิน - ดานีเอล 2:35,44) แห่งบ้านของพระองค์จะไปตั้งอยู่บนยอดเขา (หมายถึง แผ่นดินของ
 พระเจ้าที่จะถูกยกย่องให้อยู่เหนือกว่าแผ่นดินของเหล่ามนุษย์)...และทุกชาติจะหลั่งไหลไปที่นั่น
 คนมากมายจะไปขึ้นและพูดว่า มาเถอะ ให้เราขึ้นไปบนเทือกเขาของพระองค์
 ไปยังบ้านของพระเจ้าแห่งยาacob
 พระองค์จะสอนเราถึงวิถีทางของพระองค์...สิ่งที่ออกมาจากซีโอนจะถือเป็นกฎ
 ตามคำพูดของพระองค์จากเยรูซาเล็ม” นี่จะเป็นภาพของยุคแรกของแผ่นดิน
 เมื่อผู้คนกระจ่ายข่าวการขึ้นครองบัลลังก์ของพระคริสต์แก่ผู้อื่น และพวกเขา ก็พากันขึ้นไปบน “ภูเขา”
 แห่งแผ่นดินของพระเจ้า ซึ่งจะค่อยๆ แพร่กระจายไปทั่วโลกอย่างช้าๆ
 เราคงมองเห็นภาพของความกระตือรือร้นอย่างแท้จริงของความเลื่อมใสทางศาสนา
 แทนที่ของความสับสนและอติธรรมที่สร้างขึ้นด้วยระบบกฎหมายและกระบวนการยุติธรรมของมนุษย์
 จะมีกฎหมายสากลเพียงแบบเดียว - “กฎหมาย และโลกของพระองค์”
 ซึ่งจะถูกประกาศโดยพระคริสต์จากเยรูซาเล็ม “ทุกชาติจะหลั่งไหลตาม” คำสอนเหล่านี้
 ซึ่งบอกเป็นนัยว่าความปรารถนาโดยทั่วไปที่จะได้พบกับความรู้ที่
 แท้จริงของพระเจ้า นั้นจะบรรเทาความขัดแย้งระหว่างชาติต่างๆ ลงไป
 เหมือนที่เกิดขึ้นระหว่างบุคคลที่อุทิศตนให้กับการเรียนรู้สิ่งเหล่านั้น ในชีวิตนี้
 คำอธิบายของนานาชาติที่หลั่งไหลไปสู่เยรูซาเล็มนั้นคล้ายคลึงกับภาพที่สื่อออกมาในอิสยาห์. 60:5
 ที่ชาวยิว “ไหลไปด้วยกัน” กับพวกคริสเตียน (ที่ไม่ใช่ชาวยิว) เพื่อเทิดทูนพระเจ้าในเยรูซาเล็ม
 มันเชื่อมโยงกับคำทำนายของเศคาริยาห์ ถึงแผ่นดินได้เป็นอย่างดี 8:20-23
 “ผู้คนจะมา ผู้ที่อาศัยในเมืองต่างๆ และผู้ที่อาศัยของเมืองหนึ่งจะไปยังอีกเมืองหนึ่ง กล่าวว่
 ให้เราไปอย่าง ต่อเนื่อง (A.V. mg. - cf. เศคาริยาห์ 14:16 ปีต่อปี) เพื่อสวดมนต์ต่อหน้าพระองค์
 และเพื่อค้นหาเจ้าบ้าน ผู้ยิ่งใหญ่: ข้าจะไปเช่นกัน ไซ
 คนมากมายและชาติที่แข็งแกร่งจะมาเพื่อค้นหาเจ้าบ้านผู้ยิ่งใหญ่ในเยรูซาเล็ม
 สิบคนจะตอบรับภาษาทั้งหมดของทุกชาติ และตอบรับแม้แต่ชายเสื้อของผู้ที่เป็นชาวยิว กล่าวว่
 เราจะไปกับท่านเพราะเราได้ยินมาว่าพระเจ้าอยู่กับท่าน”
 นี่ช่วยสร้างภาพของชาวยิวที่ถูกแต่งตั้งให้เป็น “หัว ไมใช่หาง” ของนานาชาติ
 เนื่องจากความสำนึกบาปและการอยู่ในโอวาทของพวกเขา (เฉลยธรรมบัญญัติ 28:13)
 พื้นฐานของชาวยิวเกี่ยวกับแผนการชำระบาปของพระเจ้า จะได้รับการตอบรับจากทุกๆ คนในตอนนั้น
 ความไม่รู้ต่อเรื่องนี้ในหมู่ชาวคริสเตียนร่วมสมัยจะสิ้นสุดลงอย่างกระทันหัน
 ผู้คนจะพูดคุยกันถึงสิ่งเหล่านี้อย่างกระตือรือร้น เพื่อที่พวกเขาจะได้สามารถบอกกับชาวยิวได้ว่า

“เราได้อินมาว่าพระเจ้าอยู่กับท่าน” แล้วคำสนทนาก็จะหันมาพิจารณาเรื่องของจิตวิญญาณมากกว่าเรื่องไร้สาระที่อัดแน่นอยู่ในความคิดในปัจจุบันนี้ของโลก

ด้วยความทุ่มเทอย่างมากให้กับความเคร่งศาสนา จึงไม่น่าแปลกใจที่พระคริสต์ “จะตัดลินชาติต่างๆ... พวกเขาจะเปลี่ยนคาบไปเป็นผลไถนา เปลี่ยนหอกไปเป็นขอลิด: ประชาชาติจะไม่ยกดาบต่อสู้กันอีก เขาจะไม่ศึกษายุทธศาสตร์อีกต่อไป” (อิสยาห์ 2:4)

อำนาจสูงสุดของพระคริสต์และความยุติธรรมสูงสุดในการพิพากษาของ พระองค์จะส่งผลให้ชาติต่างๆ เปลี่ยนอาวุธสงครามของพวกเขาเป็นเครื่องมือทางการเกษตร

และยกเลิกการฝึกฝนทางการทหารทั้งหมด “ในสมัยของท่าน ขอความชอบธรรมเจริญขึ้น” (สดุดี 72:7) – จิตวิญญาณจะได้รับการเชิดชู และความเคารพจะมีให้แก่ผู้ที่สะท้อนถึงคุณลักษณะของพระเจ้า ทั้งด้านความรัก ความเมตตา ความยุติธรรม ฯลฯ ซึ่งตรงข้ามกับสิ่งที่ได้รับการเชิดชูในปัจจุบันนี้

อย่างเช่นความภาคภูมิใจ การปกป้องตนเอง และความทะเยอทะยานอันเห็นแก่ตัว

การนั้นถึง “ดาบเปลี่ยนเป็นผลไถนา”

จะเป็นส่วนหนึ่งของการเปลี่ยนแปลงทางการเกษตรครั้งใหญ่ที่จะเกิดขึ้นบนโลก ด้วยผลจากบาปของอดัม พื้นดินจึงถูกสาปเพราะเขา (ปฐมกาล 3:17-19)

อันส่งผลให้ต้องใช้ความพยายามเป็นอย่างมากในปัจจุบันเพื่อหาอาหารจากพื้นดิน ในแผ่นดิน

“ขอให้ข้าพเจ้าอดทนในแผ่นดิน ให้มัน แกว่งไกวรวงอยู่บนยอดเขาทั้งหลาย (ที่ครั้งหนึ่งเคยแห้งแล้ง)

ขอให้ผลของแผ่นดินเหมือน (พืชผลของ) เลบานอน” (สดุดี 72:16) “เมื่อคนที่โงะทันคนที่เกี่ยว และคนที่ย่ำผลองุ่น จะทันคนที่หว่านเมล็ดองุ่น จะมีน้ำองุ่นหยดจากภูเขา” (อาโมส 9:13)

และนั่นจะเป็นการเพิ่มความอุดมสมบูรณ์ให้กับผืนดิน และเป็นการบรรเทา

คำสาปบนผืนดินที่ออกมาจากเอเดน

การทำการเกษตรครั้งยิ่งใหญ่เช่นนี้ย่อมเกี่ยวข้องกับคนมากมาย

คำทำนายของแผ่นดินบอกให้เราทราบว่าผู้คนจะกลับมาสู่วิถีชีวิตการเกษตรแบบพอเพียง

“แต่ต่างก็นั่งอยู่ใต้ขุมองุ่นและใต้ต้นมะเดื่อของตน และจะไม่มีใครมากระทำให้เขาสะดุ้งกลัว” (มีคาห์ 4:4)

ความพึงพอใจในตนเองนี้จะเหนือกว่าการถูกข่มเหง ซึ่งสืบทอดมาจากระบบการว่าจ้างเพื่อแลกกับเงินใดๆก็ตาม การใช้เวลาทั้งชีวิตในการทำงานเพื่อให้ผู้อื่นรำรวยนั้นจะกลายเป็นเรื่องราวในอดีตไป

“เขาจะสร้างบ้านและเข้าอาศัยอยู่ในนั้น เขาจะปลูกสวนองุ่นและกินผลของมัน

เขาจะไม่สร้างและคนอื่นเข้าอาศัยอยู่ เขาจะไม่ปลูกและคนอื่นกิน... และผู้เล็ดลอดของเรากจะใช้ผลงานนำมือของเขานาน เขาทั้งหลายจะไม่ทำงานโดยเปล่าประโยชน์...” (อิสยาห์ 65:21-23)

อิสยาห์ 35:1-7 กล่าวถึงคำพยากรณ์อันไม่มีใดเทียบ เกี่ยวกับผืนดินที่แห้งแล้งจะเปลี่ยนแปลงไป ส่งผลให้เกิดความสุขและความปิติที่แทบจะพุ่งขึ้นมาจากผืนดิน

อันเนื่องมาจากวิถีชีวิตที่ง่ายตายง่ายขึ้นและเน้นจิตวิญญาณมากขึ้นของผู้ที่ดำเนินชีวิตแบบนั้น

“แผ่นดินรกร้าง...จิตใจ ทะเลทรายจะชุ่มฉ่ำและเบ่งบานราวดอกกุหลาบ
มันจะ...ชุ่มฉ่ำด้วยความหรรษาและการร้องเพลง...ในแผ่นดินรกร้าง น้ำจะไหลหลั่ง
และพุ่งเข้าสู่ทะเลทราย พื้นที่ที่แห้งผากจะกลายเป็นสระน้ำ”

แม้แต่ความรุนแรงโดยธรรมชาติระหว่างสรรพสัตว์ก็จะเลือนหายไป

“สุนัขป่าและแกะจะได้อาหารร่วมกัน” และเด็ก ๆ จะสามารถเล่นกับงูได้ (อิสยาห์ 65:25; 11:6-8)

เช่นเดียวกัน คำสาปที่มีต่อธรรมชาติจะลดลงไปเป็นอย่างมาก ดังนั้น
คำสาปที่มีต่อมนุษยชาติก็จะลดน้อยลงตามไปด้วย กระนั้น วิวรณ์ 20:2,3

ก็กล่าวเป็นภาษาสัญลักษณ์ของปีศาจ (บาปและผลกระทบของมัน) ที่ถูก “ผูกมัด”
หรือคุมขังในระหว่างสหัสวรรษ ช่วงชีวิตจะเพิ่มมากขึ้น ดังนั้น หากมีคนตายตอนมีอายุ 100 ปี
พวกเขาจะถูกมองว่ายังเป็นเด็กอยู่ (อิสยาห์ 65:20)

ผู้หญิงจะได้รับความทุกข์ทรมานน้อยลงในการคลอดบุตร (อิสยาห์ 65:23)

“แล้วนัยน์ตาของคนตาบอดจะเปิดออก แล้วหูของคนหูหนวกจะเบิก แล้วคนง่อยจะกระโดดได้อย่างกว้าง
และลิ้นของคนใบ้จะร้องเพลง” (อิสยาห์ 35:5,6)

นี่จะเป็นผลมาจากพรสวรรค์ปาฏิหาริย์แห่งดวงวิญญาณถูกครอบครองอีกครั้ง (cf. ฮีบรู 6:5).
คงจะไม่เป็นการยากที่มากเกินไปว่าแผ่นดินของพระเจ้านั้นไม่ควรจะถูกมองว่าเป็นดั่งเกาะสวรรค์เขตร้อน
ซึ่งความเที่ยงธรรมจะเบ่งบาน เหนือกว่าที่มนุษย์ผลิตเพื่อกับการอบแดดท่ามกลางความงดงามของ
ธรรมชาติ เป้าหมายหลักของแผ่นดินของพระเจ้าคือการเชิดชูพระเจ้า

จนกระทั่งโลกเต็มไปด้วยคำสรรเสริญต่อพระองค์ “ตั้งน้ำที่ปกคลุมทะเล” (สะบาบุก 2:14)

นี่คือเป้าหมายสูงสุดของพระเจ้า: “ตราบใดที่เรายังมีชีวิตอยู่ ทั่วโลกจะเต็มไปด้วยคำสรรเสริญต่อพระองค์”
(กันดารวิถี 14:21) ความรุ่งโรจน์ของพระเจ้านั้นหมายความว่าผู้ที่อาศัยบนโลกจะชื่นชม ยกย่อง
และปฏิบัติตามคุณลักษณะอันเที่ยงธรรมของพระองค์ เพราะโลกจะอยู่ในสภาวะนี้
พระเจ้าจะอนุญาตให้ตัวโลกเองสะท้อนคุณลักษณะนั้นออกมาเช่นกัน กระนั้น

“คนใจอ่อนสุภาพจะได้แผ่นดินโลก (แผ่นดิน) ตกไปเป็นมรดก
และตัวเขาที่ดิ้นรนในความเจริญอุดมสมบูรณ์ (ทางฝ่ายวิญญาณ)” (สดุดี 37:11)

มากกว่าการมีความสุขกับชีวิตที่เรียบง่าย ผู้ที่ “หิวกระหายความชอบธรรม...จะทรงให้อิ่มบริบูรณ์”
ด้วยสิ่งเหล่านั้นในแผ่นดิน (มัทธิว 5:6).

แนวความคิดของการครอบครองชีวิตอมตะในแผ่นดินนั้นมักจะใช้เป็นดั่ง ‘แคร์ร็อต’
ในการกระตุ้นผู้คนให้หันมาสนใจในการเป็นคริสเตียน อย่างไรก็ตาม
การที่เราครอบครองสิ่งเหล่านั้นแทบจะเป็นเรื่องบังเอิญกับเหตุผลที่
แท้จริงของการดำรงอยู่ของเราในแผ่นดิน – ซึ่งก็คือการเชิดชูพระเจ้า

ในช่วงเวลาที่ยังเหลืออยู่ของเราหลังจากการล้างบาป
ความชื่นชมของเราต่อเรื่องนี้ควรจะพัฒนาไปอย่างต่อเนื่อง สำหรับนักเขียน
เพียงสิบปีของการใช้ชีวิตในความทุกข์ของสัมปชัญญะอันสมบูรณ์แบบและดีงามกับพระเจ้าก็คุ้มค่าพอ
กับความบอบช้ำใดๆ ในชีวิตนี้แล้ว การที่สภาวะอันรุ่งโรจน์นี้จะยั่งยืนไปตลอดกาลนั้นทำให้เราตะลึง
และนำเราไปเหนือขีดจำกัดความเข้าใจของมนุษย์
แม้ว่าจะมองในด้านที่เป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น
การอยู่ในแผ่นดินของพระเจ้าควรจะเป็นแรงคลไจสูงสุดของเราในการชิงชัยการเอาตัวเปรียบและการห
ลไกลในชั่วเวลาใดๆ แทนที่จะหมกมุ่นกับอนาคตอันใกล้ พระเยซูทรง แนะนำว่า
“ท่านทั้งหลายจงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้าและความเที่ยงธรรมของพระองค์ก่อน
แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้” (มัทธิว 6:30-34)
ทุกอย่างที่เราจินตนาการและไขว่คว้าในตอนนี้อย่างไรก็ตามเปรียบเทียบกับความพึงพอใจสูงสุดของการไ
ด้อยู่ในแผ่นดินของพระเจ้า

เราต้องแสวงหา “ความเที่ยงธรรม (ของพระเจ้า)” อาทิเช่น พยายามพัฒนาความรักต่ออุปนิสัยของพระเจ้า
ซึ่งหมายความว่าเราอยากได้อยู่ในแผ่นดินของพระเจ้า เพราะความเที่ยงธรรมจะได้รับการเชิดชูที่นั่น
เพราะเราอยากมีศีลธรรมจรรยาอันสมบูรณ์แบบ
มากกว่าจะเป็นเพียงเพราะเราอยากหลีกเลี่ยงหนีความตายและใช้ชีวิตอันเรียบง่ายไปชั่ววันจันทร์
และไม่ใช่เพราะเราอยากหนีจากความทุกข์ทรมานในปัจจุบัน
ซึ่งดูเหมือนว่าจะเป็นสิ่งที่ศาสนาพุทธหมกมุ่นเป็นอย่างมาก ศาสนาพุทธอ้างว่าโลกมีชีวิตในช่วงเวลาหนึ่ง
แล้วหลังจากผ่านไปหลายล้านๆ ปี โลกก็ถูกทำลาย และวัฏจักรก็เริ่มต้นขึ้นอีกครั้ง
ข่าวดีของการมาถึงของแผ่นดินของพระเจ้าบนโลกก็คือโลกจะไม่ถูกทำลาย (ปัญญาจารย์ 1:4)
เพราะเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่จะให้โลกเต็มไปด้วยชีวิตอมตะที่ใช้ช่วงชีวิตสั้นๆ
ไปกับการทดสอบบนโลกในช่วงโอกาสของเรา ดังนั้น มันจึงเป็นเรื่องที่เร่งด่วนอย่างยิ่งต่อสถานะของเรา
ตอนนี้คือปัจจุบันของการพันบาป เปาโลกล่าว (2 โครินธ์ 6:2) ตอนนี้เราต้องรีบฟังเสียงของพระเจ้า
เพราะพຽນนี้อาจจะสายเกินไป (ฮีบรู 3:12-13)
โลกที่แท้จริงนั้นมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งต่อพระเจ้าผู้เปี่ยมไปด้วยความรักที่สร้างมันขึ้นมา
เราสามารถมองเห็นความงามของมัน ซึ่งสะท้อนในการออกแบบและเป้าหมายของมัน
เพียงแค่ข่าวดีของการมาถึงของแผ่นดินของพระเจ้าก็สมเหตุสมผลต่อเป้าหมายของมันแล้ว
คนส่วนใหญ่มองว่ามีเป้าหมายบางอย่างอยู่ในนั้น แต่กลับมองไม่เห็นว่ามีเป้าหมายนั้นคืออะไร
โลกถูกสร้างมา “ดีนัก” ตามพระคริสตธรรมคัมภีร์ (ปฐมกาล 1:31) และข้อสังเกตใดๆ
ของงานสร้างสรรค์อันงดงามนี้

ซึ่งเราใช้ชีวิตอยู่นี้คงยืนยันได้เป็นอย่างดีว่าแนวความคิดของการกลับมาเกิดและวัฏจักรอันไม่รู้จบของการดำรงอยู่ ซึ่งชักนำพวกเขาให้ยืนยันว่าโลกไม่ได้สร้างขึ้นมาอย่าง "ตึ๊ง" เลยแม้แต่บ่อย ในการอธิบายถึงโลกว่า "ไร้จุดเริ่มต้น" นั่นคือการปฏิเสธถึงการสร้าง ปฏิเสธการออกแบบและเป้าหมายของการสร้าง และเป็นการปฏิเสธถึงพระเจ้า มันเป็นอีกรูปแบบหนึ่งของวิวัฒนาการ ซึ่งเป็นอีกเพียงทฤษฎีหนึ่งของต้นกำเนิดของมนุษย์ ซึ่งขาดหลักฐานอัน แน่นนอนใดๆ

การมาถึงของแผ่นดินของพระเจ้าในการกลับมาของพระเยซูหมายความว่ามุมมองของคริสเตียนต่อประวัติศาสตร์ก็คือเวลาดำเนินไปเป็นเส้นตรง ตั้งแต่ต้นไปจนจบ เรารู้ว่าเรามาจากไหน และจะไปไหน มุมมองของศาสนาพุทธเกี่ยวกับเวลาที่เวียนเป็นวัฏจักรนั้นหมายความว่ามันไม่มีวัตถุประสงค์ ไม่มีจุดจบ ไม่มีจุด เริ่มต้น และดังนั้นจึงไม่มีความจำเป็นที่แท้จริงใดๆ

ในการใช้ชีวิตในวันนี้ยังมีทิศทางและความรับผิดชอบต่อพระเจ้า นั่นเป็นสาเหตุที่ว่าทำไมถึงมี 'ความว่างเปล่า' อยู่มากในศาสนาพุทธ แม้แต่ในนิพพาน เราจะเป็น *สันยะตะ* ตัวตนที่ว่างเปล่านี้ *ต้นตระกูล* ของศาสนาพุทธสอนว่าเทวรูปทั้งหมดในโบสถ์วิหารเป็นการแสดงถึง *สันยะตะ* หรือความว่างเปล่านี้ และในแง่นี้ พวกเขาที่ขาดการดำรงอยู่ไป

แนวความคิดของความว่างเปล่านี้ยังถูกขยายต่อไปจนถึงระดับที่ไม่เพียงแต่มันจะปฏิเสธการดำรงอยู่ของพระเจ้าเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการดำรงอยู่ของบุคคลจริงๆ ในอนาคตอีกด้วย

พระเยซูเคยปรากฏตัวที่สุสานของสาวกคนหนึ่ง และน้องสาวของผู้ตายก็ได้ปิดที่เธอจะได้พบกับพี่ชายของเธออีกครั้งในการฟื้นคืนชีพ ในวันสุดท้าย (ยอห์น 11:23-27) นี่คือการฟื้นคืนชีพในตัวพระเยซู ซึ่งเป็นการฟื้นคืนชีพและชีวิต (ยอห์น 11:25)

การบอกเป็นนัยว่าการดำรงอยู่นั้นไม่มีจริงเป็นเพียงแค่การเล่นคำเท่านั้น เหมือนกับซีเม่าที่อาจจะรู้สึกว่าการดำรงอยู่นั้นเหนียวรั้งเขาเอาไว้ แต่ความเป็นจริงก็ปรากฏขึ้น เรามีชีวิตอยู่ เรามีอยู่จริง พระเจ้าก็เช่นกัน พระเยซูก็เช่นกัน รวมถึงเป้าหมายของพวกเขาบนโลกนี้ด้วย

3.6 ชะตากรรม

ชาวพุทธเชื่อว่าโชคชะตาของมนุษย์แต่ละคนนั้นถูกกำหนดโดยการกระทำ ความคิด และคำพูดในอดีตของเรา (*กรรม*) ซึ่งเป็นสาเหตุของความทุกข์และความทุกข์ในอนาคตของเรา

มีเหตุผลที่น่าเชื่อถือมากมายในพระคริสตธรรมคัมภีร์ในการปฏิเสธหลักปรัชญาเช่นนี้

- มันทำให้แนวความคิดโดยรวมของการปฏิบัติตามคำสอนของพระเจ้านั้นไม่มีเหตุผล เราได้รับการบอกอยู่เสมอในพระคริสตธรรมคัมภีร์ว่าเราต้องยึดมั่นตามบัญญัติของพระเจ้า และในการทำเช่นนั้น เราได้สร้างความหฤหรรษ์หรือความไม่พอใจให้แก่พระองค์ แนวความคิดของพระบัญญัตินี้จะไร้ความหมายหากพระเจ้าบังคับเราให้ปฏิบัติตาม พระคริสต์เสนอการพ้นบาป “แก่ทุกคนที่ปฏิบัติตามพระองค์” (ฮีบรู 5:9)

- ฮีบรู 11

แสดงให้เห็นว่าการแทรกแซงของพระเจ้าในชีวิตของเราและการมอบการพ้นบาปให้ นั้นมีส่วนเชื่อมโยงกับ รัทธาของเรา

ตัวอย่างมากมายในพระคริสตธรรมคัมภีร์ของการสวดมนต์ต่อพระเจ้าเพื่อขอคำชี้แนะในช่วงเวลาที่ยากลำบาก นั้นจะไร้ความหมายหากทุกอย่างถูกกำหนดล่วงหน้าไว้หมดแล้ว เช่นเดียวกัน

แนวความคิดของการพ้นบาปอันเป็นผลมาจากศรัทธาของเราที่มีต่อพระคริสต์ก็จะไร้ความหมายไปด้วย

- การปฏิบัติมานั้นเป็นสิ่งที่จะต้องทำให้พ้นจากบาป (มาระโก 16:16; ยอห์น 3:3-5) อย่างไรก็ตาม การพ้นบาปก็เป็นไปได้ถ้าเป็นการกระทำของพระคริสต์ (2 ทิโมธี 1:10)

ไม่ใช่ด้วยแนวความคิดนามธรรมของชะตากรรมที่ถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้ว

เราต้องเลือกอย่างมีสติที่จะนำตัวเราไปเกี่ยวพันกับพระองค์ ซึ่งเราทำได้ผ่านทาง การล้างบาป โรม 6:15-17

บอกกับเราถึงการเปลี่ยนนายในการปฏิบัติมา จากชีวิตแห่งบาปมาเป็นการเชื่อฟังและปฏิบัติตาม

“สำหรับผู้ที่ยอมเปลี่ยนตนเองเป็นข้ารับใช้ผู้เชื่อฟัง เจ้าจะได้เป็นผู้รับใช้”

คำว่ายอมเปลี่ยนตนเองนั้นบอกไว้อย่างชัดเจนถึงความสมัครใจ

ตรงข้ามกับชะตากรรมที่ถูกกำหนดไว้ล่วงหน้า

การยอมเปลี่ยนตนเองนั้นเกิดจากการเชื่อฟังและปฏิบัติตามจากหัวใจ ตามคำสอนของกิตติคุณ (โรม 6:17)

- ไม่มีประโยชน์ที่พระเจ้าจะประกาศคำสอน หากเราถูกกำหนดชะตากรรมไว้ล่วงหน้าแล้ว และยังไม่มีความสนใจในการแสดงธรรมสิ่งสอนใดๆ กระนั้น พระคริสตธรรมคัมภีร์ ทั้งตัวบัญญัติและตัวอย่างที่บันทึกไว้เกี่ยวกับเรื่องนี้

ก็แสดงให้เห็นว่าด้วยการแสดงธรรมเทศนาที่ช่วยให้ชายและหญิงพ้นจากบาป

“คำสอนถึง...การพ้นบาป” (กิจการ 13:26) ต้องเผยแพร่แก่ผู้คน

- เราจะถูกพิพากษาจากการกระทำของเรา (วิวรณ์ 22:12) ทำไมล่ะ

ถ้าการกระทำด้วยความเต็มใจของเรานั้นไม่มีความสำคัญเมื่อมองในแง่ของการพ้นบาป?

เปาโลกล่าวว่ามีชาวยิวพิพากษาตนเองว่าไม่มีค่าพอสำหรับชีวิตอมตะ

จากการที่พวกเขาปฏิเสธคำสอนของพระเจ้า (กิจการ 13:46) พวกเขาทำการพิพากษาตนเอง –

พระเจ้าไม่ได้ทรงขัดขวางพวกเขา หากเราพูดว่าพระเจ้าได้กำหนดชะตากรรมบางคนไว้ล่วงหน้าให้พ้นบาป

และบางคนมีความผิด ถ้าเป็นเช่นนั้น พระเจ้าก็เท่ากับบังคับให้ผู้คนเป็นคนบาปแบบเดียวกับที่พระองค์บังคับให้ผู้คนเป็นคนเที่ยงธรรม เนื่องจากบาปของอดัม “ความตายก็ได้แผ่ไปถึงมวลมนุษยย์ทุกคน เพราะมนุษย์ทุกคนทำบาป” (โรม 5:12)

นี่เป็นเหตุผลที่คนเราตาย เพราะเป็นการลงโทษต่อบาป (โรม 6:23)

ไม่ได้เป็นเพราะพระเจ้าบังคับให้พวกเขาเป็นคนบาปในช่วงเวลาใดๆ ก่อนบาปของอดัม

- 1 โครินธ์ 10 และอีกหลายบทได้แสดงตัวอย่างของผู้คนในอดีตที่เคยมีความสัมพันธ์กับพระเจ้า

แต่แล้วก็ทิ้งไป เพื่อเป็นการเตือนต่อบรรดาสาวก ความจริงก็คือมันเป็นไปได้ที่จะ ‘ทำบาป’ (กาลาเทีย 5:4) หมายความว่าไม่สามารถมีระบบการพ้นจากบาปแบบ ‘พ้นบาปแล้วครั้งหนึ่ง พ้นบาปไปตลอดกาล’ และไม่ใช่ว่าเราทุกคนจะ เติบโตจนไปถึงนิพพานได้ในที่สุด

การยึดมั่นต่อคำสอนอย่างต่อเนื่องเท่านั้นที่จะทำให้เราพ้นจากบาปได้ (1 ทิโมธี 4:16)

-

พระเยซูสอนไว้อย่างชัดเจนว่าการทำความเข้าใจคำสอนของพระเจ้านั้นขึ้นอยู่กับระดับความเต็มใจของเขา ด้วย “ให้ผู้อ่านเข้าใจเขาเถิด” (มัทธิว 24:15) ด้วยเหตุนี้ เราจึงปล่อยให้ตัวเองเข้าใจในคำสอนเหล่านั้น

– เราไม่ได้ถูกบังคับ มีเส้นขนานอยู่ระหว่างเรื่องนี้กับคำสอนที่ย้ำอยู่บ่อยๆ ของพระเยซู

“ผู้ที่มิหิวรับฟัง...ขอให้ได้อิน” หรือเข้าใจ ดังนั้น

การมีหิวรับฟังจึงเทียบเท่ากับการอ่านคำสอนของพระเจ้า

เนื่องจากวิญญาณของพระเจ้านั้นแสดงตนได้ถึงขีดสุดผ่านทางคำสอนของพระองค์

จนถึงขนาดที่พระเยซูกล่าวไว้ว่าคำสอนอันให้แรงบันดาลใจของ พระองค์นั้น “คือจิตวิญญาณ” (ยอห์น 6:63) เลยทีเดียว เป็นไปไม่ได้ที่วิญญาณของพระเจ้าจะมีผลต่อมนุษย์ นอกไปจากคำสอนของพระองค์ ในการที่จะบังคับให้มนุษย์ปฏิบัติตามคำสอนนั้น

- “ผู้ใดมีใจปรารถนา ก็ให้ผู้นั้นมารับน้ำแห่งชีวิต” (ยอห์น 4:14)

ผ่านทาง การตอบสนองต่อคำสอนแห่งชีวิตที่พบในกิตติคุณ

แน่นอนว่านี่คือความเต็มใจมากกว่าจะเป็นชะตากรรมที่ถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าต่อความปรารถนาที่จะพ้นจากบาปของเรา เช่นเดียวกัน กิจการ 2:21: “ทุกคนซึ่งได้ออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะรอด”

ผ่านทาง การล้างบาปในพระนามของพระองค์

พระเยซูให้อภัยต่อบาปของเรา

แต่ศาสนาทูทกล่าวว่าคุณไม่มีทางหนีพ้นจากผลลัพธ์ของกรรมของท่านได้ ดังนั้น

การให้อภัยที่มีในพระเยซูนั้นจึงมีมูลฐานและเป็นสิ่งที่ผู้ได้รับมันนั้นสัมผัสได้

มีความหฤหรรษ์ในสติสัมปชัญญะที่ดี

โดยพลังทั้งหมดที่มอบให้กับการใช้ชีวิตแบบดีงามและให้อภัยแก่ชีวิตแห่งความรัก

ชีวิตมนุษย์ในปัจจุบันนั้นไร้จุดหมายหากการเกิดใหม่แต่ละครั้งนั้นเป็นเพียงสัมสวระ การ 'ร้อนแ่'
ไปตามความเชื่อที่ไร้พื้นฐาน [เพราะเราได้แสดงให้เห็นว่าศาสนาพุทธไม่มีพื้นฐานแหล่งข้อมูล]
ว่าวันหนึ่งเราจะไปถึงนิพพาน และตามความเชื่อทางศาสนาพุทธบางด้าน
นิพพานเองนั้นจะไม่มีวันไปถึงได้ เพราะเราต้องผ่านโลกอื่นไม่มีที่สิ้นสุดในวัฏจักรการพัฒนาของเรา⁽¹⁾
พระเยซูให้เราได้เกิดใหม่อีกครั้งผ่านทาง การบัพติศมาด้วยน้ำและพลังการ
ชะล้างวิญญาณในตัวพระองค์ (ยอห์น 3:3-5)
ผลลัพธ์ก็คือเราเข้าสู่แผ่นดินของพระเจ้าบนโลกเมื่อพระองค์กลับมา
การเกิดใหม่ที่พระเยซูเสนอให้ นั่นคือการกำเนิดใหม่ของชีวิต
ขณะที่การเกิดใหม่ของชาวพุทธทุกคนนั้นจะจบลงด้วยความตายในที่สุด
พระเยซูเสนอแผ่นดินของพระเจ้าบนพื้นโลกอื่นเป็นอมตะและสัมผัสจับต้องได้
โดยมีเยรูซาเล็มเป็นเมืองหลวงนิรันดร์ ถูกแล้ว
เยรูซาเล็มที่เรารู้จักและรู้ตำแหน่งของมันในปัจจุบันนั้นนั่นแหละ เมื่อถามชาวพุทธถึงคำนิยามของนิพพาน
พวกเขาจะไม่มีความคิดที่แท้จริง เป็นเพียง
"ชายฝั่งที่ไกลออกไป...เกาะที่อยู่กลางน้ำท่วม...ถ้าให้หลบพิกัง...อยู่เหนือขอบเขตของเหตุผล"
มันเป็นไปไม่ได้ที่จะหาความหมายในคำพูดเหล่านี้
และผลลัพธ์ก็คือศาสนาพุทธไม่ได้ให้ความหวังที่ชัดเจนหรือเข้าใจได้ หรือแม้แต่ทิศทางที่เราจะ มุ่งหน้าไป
พระคริสต์ธรรมคัมภีร์ที่บอกถึงแผ่นดินของพระเจ้านั้นกลับต่างไปจากนั้นมาก

มุมมองของศาสนาพุทธเกี่ยวกับวัฏจักรการดำรงชีวิตนั้นหมายความว่าประวัติศาสตร์นั้นไม่มีความหมาย
และนั่นก็ทำให้ศาสนาพุทธยอมรับในเรื่องของโชคชะตาและทางสายกลาง
พระคริสต์ธรรมคัมภีร์กลับดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง
เหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ตามประวัติศาสตร์ของอิสราเอลนั้นเต็มไปด้วยความหมาย ข้าพเจ้าขอยก
ตัวอย่างดังนี้:

เปาโลอธิบายไว้ใน 1 โครินธ์ 10:1,2
ว่าการผ่านน้ำในการล้างบาปของเรานั้นเปรียบเสมือนอิสราเอลที่ผ่านน้ำแห่งทะเลแดง
พวกเขาได้รับการล้างบาป "ในเมฆและในทะเล" - มีน้ำอยู่ทั้งสองด้านของพวกเขา
และเหนือพวกเขาในหมู่เมฆ คำเปรียบเทียบกับสามารถพัฒนาไปจากนี้ได้ พร้อมบทเรียนมากมายสำหรับเรา
ชาวอิสราเอลนั้นเคยเป็นทาสในอียิปต์มาก่อน ใช้ชีวิตอันไร้จุดหมาย
ทำงานหนักในการเป็นทาสและรับใช้บรรดาเจ้านายแห่งอียิปต์ จากประสบการณ์ชีวิตของพวกเขา
พวกเขาได้ร้องขอทางหนีรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งต่อพระเจ้า

แม้ว่าพวกเขาจะไม่รู้ว่าพระองค์จะทรงตอบพวกเขาอย่างไรก็ตาม เพื่อตอบคำขอนั้น พระเจ้าได้ส่งโมเสสนำพวกเขาออกจากอียิปต์ ผ่านทะเลแดง แล้วผ่านดินแดนรกร้าง เข้าสู่ดินแดนสุขาวัตี ชาวอิสราเอลในอียิปต์นั้นเปรียบเสมือน ทุกคนที่มาล้างบาป เราถูกนำไปยังชายฝั่งของทะเลแดง และเมื่อเราเดินผ่านน้ำนั้น เรายังไม่ได้เข้าสู่ดินแดนสุขาวัตีในทันที เราจะเข้าร่วมกลุ่มกับผู้ที่มีความเชื่อคนอื่นๆ ในการเดินเข้าสู่ดินแดนรกร้าง พระเจ้าทรงนำชาวอิสราเอลผ่านดินแดนรกร้างโดยอาศัยชุดสวรรค์ ซึ่งอยู่กับพวกเขาเสมอทั้งวันและคืน ดังนั้น พวกเราแต่ละคนก็มีชุดสวรรค์อยู่กับเราเช่นกัน คอยชักนำเราให้ชีวิตเราผ่านพ้นจากบาปไป (สดุดี 34:7; ฮีบรู 1:14)

ชาวอิสราเอลได้รับอาหารในแต่ละวันด้วยปาฏิหาริย์ ซึ่งพระเยซูตีความไว้ในยอห์น 6 ว่าเป็นทั้งตัวพระองค์เองและคำสอนของพระเจ้า หากพวกเขาไม่ได้รับประทานมัน พวกเขาก็คงจะตายในดินแดนรกร้างในเวลาไม่นาน – เพราะที่นั่นไม่มีอาหารอื่นใดให้กิน ด้วยเหตุผลนี้ เราจะไม่สามารถยกเหตุผลที่ดีเลิศพอที่จะแนะนำตาราง การอ่าน "Bible Companion" ซึ่งท่านจะได้อ่านพระคริสตธรรมคัมภีร์ทุกวัน ทำความเข้าใจเนื้อหาของแต่ละบทได้อย่างสมบูรณ์เมื่อท่านอ่าน และที่สำคัญคือท่านจะได้เติมเต็มกับพระคริสต์ ซึ่งท่านจะได้พบ "ในข้อความทั้งหมดในพระคริสตธรรมคัมภีร์" สำเนาของแผนการนี้มีให้ฟรีจากผู้พิมพ์ เป็นเรื่องสำคัญในการหาช่องว่างใน กิจวัตรประจำวันของเรา ซึ่งน่าจะเป็นช่วงเวลาเดียวกันของทุกวัน ในการอ่านบทเหล่านี้และทำความเข้าใจกับมัน

เชิงอรรถ

(1) Williams, P. *Mahayana Buddhism: The Doctrinal Foundations* (London: Routledge and Kegan Paul), 1989.

3. 7 ปัญหาของบาป

เรากล่าวไว้ตั้งแต่ต้นว่าศาสนาพุทธนั้นไม่สามารถระบุถึงปัญหาของบาปได้ มันปฏิเสธว่าความเต็มใจของมนุษย์เป็นรากของปัญหาแห่งพฤติกรรมที่ผิด และในการทำเช่นนั้น จึงดึงเอาจุดสนใจออกไปจากสิ่งที่มีมนุษย์ที่ซื่อสัตย์ทุกคนรู้ดีว่าเป็นปัญหาสำคัญของเรา ศาสนาพุทธไม่เชื่อในเรื่องของจุดกำเนิดทั้งหมด ไม่พิจารณาบันทึกการสร้างในพระคริสตธรรมคัมภีร์:

“เป้าหมายของศาสนาพุทธคือพัฒนาสติปัญญาและความเห็นอกเห็นใจ เพื่อให้บรรลุนิพพาน การรู้ว่าการจักรวาลเริ่มต้นอย่างไรไม่ได้มีส่วนช่วยในการบรรลุนิพพานเลย” นั้นหมายความว่า จุดสนใจจึงมุ่งไปที่ปัจจุบันเท่านั้น แต่หากได้อ่านพระคริสตธรรมคัมภีร์ พระคริสตธรรมคัมภีร์จะเริ่มต้นด้วยบันทึกการสร้าง และในพระคริสตธรรมคัมภีร์ทั้งเล่มก็เต็มไปด้วยคำอุปมาอุปไมยไปถึงบทแรกๆ มีความสอดคล้องกันภายในพระคริสตธรรมคัมภีร์มากกว่าคัมภีร์ของศาสนาพุทธเป็นอย่างมาก ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าเป็นและเคยเป็นผู้สร้างเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้เกิดศรัทธาและผู้สวดวิงวอนอย่างคาดิและเยเรมีย์ พระคริสตธรรมคัมภีร์ใหม่พูดถึงการสร้างใหม่ที่ก่อให้เกิดชายและหญิง หลังจากรูปแบบการสร้างสิ่งมีชีวิต เพื่อสร้างชายและหญิงให้เป็นภาพของพระเยซูคริสต์ ผู้ที่เราติดตาม ศาสนาพุทธอ้างว่ามุ่งไปที่การทำความเข้าใจ แต่เมื่อไม่เชื่อในเรื่องของจุดกำเนิด ความเข้าใจจึงไม่มีวันเกิดขึ้นได้ และเนื่องจากจุดกำเนิดนั้นถูกมองข้าม ปัญหาทั้งหมดของบาปจึงถูกมองข้ามไปด้วย - แม้ว่านี่จะเป็นสาเหตุสำคัญของความทุกข์ทรมานก็ตาม ศาสนาพุทธมองการดำรงอยู่ทั้งหมดเป็นวัฏจักร - ไม่มีจุดเริ่มต้น ไม่มีจุดจบ ดังนั้น คำถามเกี่ยวกับจุดกำเนิดจึงถูกมองข้าม และผลลัพธ์ก็คือพระเจ้าไม่ได้ถูกมองว่าเป็นผู้สร้าง กระนั้น หากไม่มีผู้ออกแบบและผู้สร้าง เราก็ถูกทิ้งให้เชื่อในวิวัฒนาการ อย่างที่ ชาวพุทธหลายคนเชื่อ แต่แม้แต่ในทางมนุษยวิทยา มันก็ไม่มีทางที่สสารเกิดขึ้นมาจากความว่างเปล่า มันจะต้องมีจุดเริ่มต้น ทฤษฎีของวิวัฒนาการนั้นเพียงแคโยนคำถามให้ไปไกลขึ้นอีกขั้นหนึ่งเท่านั้น - จุดเริ่มต้นและการออกแบบภายในการสร้างนั้นมาจากที่ไหน? การดำรงอยู่นั้นไม่ได้เป็นเพียงแค่วัฏจักร - มันเริ่มต้นจากที่ไหนสักแห่ง ในช่วงเวลาใดช่วงเวลาหนึ่ง และเริ่มต้นด้วยสิ่งมีชีวิตบางอย่าง แนวความคิดของความดีและความชั่วต้องเริ่มต้นมาจากที่ไหนสักแห่ง แนวความคิดไม่มีทางคงอยู่มาตลอดได้ ชาวพุทธต้องปิดใจของเขาหรือเธอต่อความขัดแย้งนี้ กระนั้น ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ก็มีคำอธิบายที่แท้จริงและน่าเชื่อถือ และในพระคริสตธรรมคัมภีร์ก็มีคำสอนอันชัดเจนว่าพระเยซูเป็น “ผู้สร้าง” ชีวิตนิรันดร์ (กิจการ 3:15) เฉกเดียวกับที่พระเจ้าเป็นผู้เริ่มต้นชีวิตในธรรมชาติ

3.8 ปัญหาของความทุกข์ทรมาน

ศาสนาพุทธนั้นมุ่งประเด็นหลักไปที่การบรรเทาความทุกข์ทรมาน ซึ่งสรุปในที่สุดว่าหากพระเจ้ามีตัวตนจริง พระองค์ก็ทรงสร้างความทุกข์ขึ้นมา ดังนั้น ‘พรหมณ์ผู้ยิ่งใหญ่’ ก็มีความเข้าใจที่จำกัดยิ่งในการสร้างความโกลาหลเช่นนั้นขึ้นมา และดังนั้น คำสอนของพระพุทธเจ้า

ซึ่งเป็นวิธีที่จะพันทุกข้ออย่างสิ้นเชิง ก็เหนือกว่าคำสอนของ 'พระเจ้า' ที่สร้างทุกอย่างขึ้นมา
ชาวพุทธมองสิ่งที่เกิดขึ้นไม่ออกหรือ? ชายคนหนึ่ง พระพุทธเจ้า ได้ตั้งตนขึ้นเหนือพระเจ้า
ด้วยเหตุนี้ ศาสนาพุทธจึงได้ลดบทบาทของพระเจ้าลงมาเป็นพลังอันไม่รู้เรื่องราว
เพียงเพราะพวกเขาขาดศรัทธาที่จะยอมรับว่าความทุกข์ทรมานนั้นถูกใช้โดยพระเจ้าในหนทางที่เราไม่สามารถ
ารถทำความเข้าใจได้อย่างสมบูรณ์พอ พุดง่าย ๆ ก็คือศาสนาพุทธนั้นขาดมิติของศรัทธา
มันจะเป็นศาสนาที่ถูก ออกแบบมาโดยมนุษย์อีกศาสนาหนึ่ง ซึ่งตามที่มีมันเป็นนั้น
มันถูกวางไว้บนชั้นวางของในร้านด้วยความหวังอย่างที่สุด คนที่เจ็บปวดอาจจะยอมเชื่อมั่น
ศรัทธานั้นคือความเชื่อในสิ่งที่ท่านไม่สามารถมองเห็น
และตามคำพูดของพระเยซูและพระคริสตธรรมคัมภีร์
ศรัทธานั้นเป็นคุณสมบัติสำคัญที่ผู้สร้างที่ไม่สามารถมองเห็นได้ของเราใส่ไว้ในตัวเรา (ฮีบรู 11:1)
สำหรับชาวพุทธ การอุทิศตนให้กับ พุทธะ และ โพธิสัตว์
แสดงออกด้วยการใช้สิ่งประดิษฐ์อย่างเช่นรูปภาพและวัดวาอาราม ทำไมละ?
ก็เป็นเพราะศาสนาพุทธนั้นเสนอทางเลือกต่อสิ่งที่มีความสำคัญสำหรับความสัมพันธ์ที่แท้จริงกับพระเจ้าให้กับ
มนุษยชาติ นั่นก็คือศรัทธา ในด้านนี้ ศาสนาพุทธมีความคล้ายคลึงกันมากกับคาทอลิก –
ลูกประคำของโรมันคาทอลิกนั้นมีการคล้ายกับลูกประคำของศาสนาพุทธ
คำถามที่เกิดขึ้นก็คือท่านต้องการเพียงแคศาสนา
หรือ... ความสัมพันธ์ที่แท้จริงและทรงพลังกับผู้สร้างของท่าน องค์พระผู้เป็นเจ้า
ที่แสวงหาความสัมพันธ์กับท่านเหนือสิ่งอื่นใด และจะช่วยรักษาท่านไว้ในแผ่นดินของพระองค์ชั่วนิรันดร์
เฉกเดียวกับในศรีลังกา กษัตริย์ชาวพุทธได้ทำการปกป้องซากฟืนขององค์พระพุทธรูปเจ้ามาตลอด
แบบเดียวกับตะปูจากไม้กางเขนที่ได้รับการเคารพจากชาวโรมันคาทอลิก
การปฏิบัติของนักแสวงบุญชาวพุทธในการไปยังสถานที่ที่พระพุทธรูปเคยเสด็จไป
หรือวัดบางอย่างที่ยังเชื่อมโยงกับพระพุทธรูปเจ้า
ก็คล้ายกับนักแสวงบุญคาทอลิกที่ยังลอร์ดและสถานที่ศักดิ์สิทธิ์อื่นๆ
สภพที่เชื่อกันว่าบรรจุซากอัฐิของพระพุทธรูปเจ้านั้นพบอยู่ทั่วทวีปเอเชีย
เหมือนกับโบสถ์คาทอลิกที่สร้างแทนบูชาขึ้นทั่วยุโรปและตะวันออกกลาง เพื่อนๆ เอ้ย
ทั้งหมดนี้เป็นเพียงแคศาสนาเท่านั้น มันไม่เหมาะๆกับข้าพเจ้า
และข้าพเจ้าก็ขอให้พวกท่านลุกขึ้นมาสู่บางสิ่งที่เป็นจริงแท้ ยิ่งกว่านั้น

ศาสนาพุทธได้ทำการวิเคราะห์ปัญหาของมนุษยชาติไปเมื่อไม่นานมานี้ "เนื่องจากความเสื่อมถอย
เชื่อโรคร้าย ความตาย ความโศกเศร้า ความเสียใจ ความเจ็บปวด ความระทมทุกข์ และความสิ้นหวัง
ความปรารถนาจึงมาสู่พวกเขา: 'โอ เราไม่ควรจะเจอกับสิ่งเหล่านี้!' 'โอ สิ่งเหล่านี้ไม่มีมาก่อนหน้าเรา!'

แต่สิ่งเหล่านี้ไซ้จะได้อมาด้วยความปรารถนาเพียงอย่างเดียวเท่านั้น และการไม่ได้ในสิ่งที่ปรารถนา ก็คือความทุกข์ทรมาน” แต่ศาสนาพุทธมองที่ตัวมนุษย์ชาติเองสำหรับคำตอบ เมื่อปัญหานี้คือตัวมนุษย์ชาติเอง พวกเราเองนั้นไม่มีทางแก้ไขปัญหานี้ได้ พระคริสตธรรมคัมภีร์เสนอคำตอบให้ผ่านทางพระเยซูคริสต์ มนุษย์เจอกับเรา ซึ่งด้วยการริเริ่ม และการเข้ามาแทรกแซงของพระเจ้า จึงส่งผลที่เรารู้ได้เห็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบในตัวพระองค์ ซึ่งแสดงถึงวิธีที่จะหลีกเลี่ยงปัญหาทั้งหมดของมนุษยชาติตรงที่พระองค์สามารถเอาชนะพลังแห่งบาปได้ และตาม พระคริสตธรรมคัมภีร์ บาปก็คือรากเหง้าของความทุกข์ทรมานทั้งหมดของเรา ศาสนาพุทธเหมือนจะกล่าวว่าเราทุกข์ทรมานเพราะว่าเราทุกข์ทรมาน เราเป็นอย่างที่เราเป็นเพราะนั่นคือสิ่งที่เราเป็น ไม่มีคำอธิบายไว้ว่าทำไมถึงเป็นเช่นนั้น ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงขอเสนอว่าคำตอบที่ศาสนาพุทธมีให้มันไม่ตรงประเด็นเช่นกัน เพราะมันมุ่งโจมตีที่ปัญหาซึ่งตนเองก็ไม่เข้าใจ และที่แยกว่านั่น การที่ศาสนาพุทธไม่สามารถระบุลงไปได้ว่าความทุกข์ทรมานนั้นมาจากไหน ได้นำไปสู่ข้อสรุปที่ว่าการสร้างนั้นเป็นการสร้างขึ้นมาจากความเขลาของความสมบูรณ์แบบ พระคริสตธรรมคัมภีร์อธิบายถึงพระเจ้าว่าสร้างทุกอย่างไว้ “ดีนัก” แต่เป็นเพราะมนุษย์ ผ่านทางอดัมและเอวา มาทำให้มันเสื่อมเสียลง แต่กระนั้น ความตั้งใจของพระเจ้าคือการนำโลกกลับไปสู่สภาวะที่ “ดีนัก” นี้ผ่านทาง เชื้อสายของเอวา คือพระเยซูคริสต์ แน่่อนว่าไม่มีใครสามารถสะท้อนถึงความมหัศจรรย์ของการสร้างและ สรุปอย่างจริงจังว่านี่เป็นผลงานของพลังอันฉลาดเขลาได้? แน่่อนหรือว่าความตั้งใจของผู้สร้างนั้นจะถูกมองจากงานสร้างของพระองค์? เป็นที่ยอมรับว่า ปัญหาของการสร้างที่เสื่อมเสียมันเกิดขึ้น แต่คำอธิบายใน พระคริสตธรรมคัมภีร์เกี่ยวกับการล้มเหลวและการไถ่บาปของโลกผ่านทางพระคริสต์นั้นสมเหตุสมผลเป็น อย่างยิ่งในตอนนี้ ศาสนาพุทธวิจารณ์ถึงการสร้าง เพราะว่าศาสนาพุทธนั้นหมกมุ่นกับสภาวะอันทุกข์ทรมานของมนุษย์ โดยถือว่าเป็นความชั่วร้ายสูงสุด และก็ไม่มีความอธิบายที่ชัดเจนว่าสภาวะอันทุกข์ทรมานนี้เกิดขึ้นมาได้อย่างไร กระนั้น ศาสนาพุทธก็สรุปไว้ว่าการสร้างหรือการดำรงอยู่นั้นเป็นสาเหตุของปัญหาของเรา ไม่ใช่ที่ตัวเรา: “ชาวพุทธเชื่อว่าในจักรวาลของการสร้างและการทำลายล้างอย่างต่อเนื่อง (การเปลี่ยนแปลง ความปรวนแปร) ซึ่งเป็นสาเหตุรากเหง้าของความเจ็บปวด ความสูญเสีย และความพลัดพราก” แต่ก็ยังกล่าวหาการสร้างว่าไร้ความหมาย มันเหมือนการดำเนินปัญหาที่ตัวปัญหา มันเป็นการเถียงที่วนเวียนไม่รู้ – ซึ่งเกิดขึ้นมาจากการไร้ความสามารถในการยอมรับว่าความมีบาปหนาของมนุษย์ต่างหากที่เป็นรากเหง้าของปัญหา อันที่จริง ศาสนาพุทธได้ลดค่าของแนวความคิดเกี่ยวกับบาปลง

จนเหลือพื้นที่น้อยมากในการขีดเส้นแบ่งที่ชัดเจนใดๆ ระหว่างถูกและผิด ชาวพุทธทั่วไปไม่พบกับการแทรกแซงจากภายนอกที่ชัดเจนใดๆ จากการกระทำผิดต่อศีลของชาวพุทธ – เพราะไม่มีการแบ่งระหว่างถูกและผิดที่ชัดเจน การโต้ตอบต่อกันก็ดูอย่างเช่น การคบขู่ ก็คือผู้ชายจะตายตั้งแต่อายุยังน้อยในชาติต่อไปของเขา หรือเกิดใหม่มาพร้อมกับอวัยวะเพศที่เล็ก ภาระนั้นเราก็ต้องถามว่าใครเป็นผู้ทำการตัดสินใจเหล่านั้น และพลังที่ผลักดันให้เรื่องทั้งหมดนี้เกิดขึ้นนั้นมาจากไหน? ถ้าหากไม่มีผู้ทรงอำนาจ พระเจ้าจึงคำถามนี้ก็ยังคงไม่มีคำตอบในศาสนาพุทธ การกระทำผิดหลายๆ อย่างนั้นเป็นเพียงการไม่ใส่ใจต่อการประพฤติตนและมารยาท และการยอมรับถึงสิ่งเหล่านั้นจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นยิ่ง ภาระนั้น พระคริสตธรรมคัมภีร์ได้สอนเราว่าบาปนั้นเป็นของจริงและเป็นการกระทำผิดต่อพระเจ้า และการให้อภัยอันจำเป็นยิ่งนั้นจะเกิดขึ้นได้ผ่านทางกรอวยพระชนม์ชีพและฟื้นคืนชีพของพระเยซูเท่านั้น ความรู้สึกอึดอัดของการได้รับการให้อภัย เป็นสิ่งที่เห็นยิ่งมนุษย์ไว้กับความซาบซึ้งและการอุทิศตนอันต่ำต้อยให้แก่พระเจ้าของเขาและพระเยซู ซึ่งเป็นสิ่งที่เป็นไปได้เลยในศาสนาพุทธ

ศาสนาพุทธนั้นหมกมุ่นกับการหลุดพ้นจากความทุกข์และการมีชีวิตที่ดี ซึ่งทำให้พวกเขาคิดว่าคนใดที่เกิดมาพิกลพิการนั้นได้รับทุกขอันเป็นผลมาจากกรอวยพระชนม์ชีพที่ชั่วร้ายในอดีตเมื่อชาติก่อน แต่เมื่อเผชิญกับชายที่เกิดมา ตาบอด พระเยซูกล่าวว่าชายผู้นี้ไม่ได้ตกอยู่ในสภาพนั้นเพราะว่าเขาทำบาป (ยอห์น 9:2-3) นี่เป็นความขัดแย้งโดยตรงระหว่างคริสเตียนกับพุทธศาสนา สำหรับชาวพุทธบางคน การบอกเป็นนัยว่าทุกศาสนานำไปสู่จุดสิ้นสุดแบบเดียวกันนั้นเป็นเรื่องไร้สาระยิ่ง มันมีความแตกต่างกันอยู่มากระหว่างคริสเตียนและพุทธ

การเกิดใหม่นั้นเป็นไปได้ทั้งในรูปของคนและสัตว์ ศาสนาพุทธมองมนุษย์ว่าเป็นเพียงสัตว์ชนิดหนึ่งในขณะที่พระคริสตธรรมคัมภีร์กล่าวว่ามนุษย์นั้นตายได้ เช่นเดียวกับสัตว์ที่ตายได้ (ปัญญาจารย์ 3:25-27; 9:5,6) มันสอนอย่างชัดเจนว่าเราถูกสร้างขึ้นมาในรูปที่เป็นจริงและเป็นรูปร่างเดียวกับพระเจ้าที่สร้างเราขึ้นมา เราต้องเคารพซึ่งกันและกัน (ยากอบ 3:9-10) และให้ถวายแด่พระเจ้าแก่ผู้ใดก็ตามที่มีฉายาของพระเจ้า (มาระโก 12:16-17) ยกตัวอย่างเช่น ร่างกายของเราเอง หากสัตว์และพืชเป็นการกลับมาเกิดใหม่ของผู้คน และการฆาตกรรมเป็นสิ่งที่ผิด เช่นนั้นก็หมายความว่าชาวพุทธไม่ควรจะฆ่าสัตว์หรือพืชใดๆ แต่พวกเขาก็ยังทำเช่นนั้น

และพวกเขาก็ไม่เคยได้รับคำอธิบายที่น่าพอใจเกี่ยวกับความขัดแย้งอันยิ่งใหญ่ในระบบความเชื่อของพวกเขาเลย มันยิ่งสมเหตุสมผลมากยิ่งขึ้นในการเชื่อตามสิ่งที่พระคริสตธรรมคัมภีร์สอน
ที่ว่าพระเจ้าได้สร้างสัตว์และพืชมาเพื่อถูกกินและเราตอบรับด้วยการขอบคุณพระเจ้า (1 ทิโมธี 4:3-4)

4. บทสรุป

วัตถุประสงค์ของพระเยซูคริสต์และคำสอนเกี่ยวกับพระองค์ ซึ่งพบในพระคริสตธรรมคัมภีร์นั้น คือการเปลี่ยนแปลงชีวิตมนุษย์ในทางปฏิบัติไปอย่างสิ้นเชิง มีพื้นฐานที่แท้จริงสำหรับการเป็นตัวแทนของศาสนาคริสต์ – นั่นคือพระคริสตธรรมคัมภีร์ ศาสนาพุทธนั้นขาดสิ่งนี้ สิ่งที่ท่านสามารถทำได้คืออ่านพระคริสตธรรมคัมภีร์ด้วย ตนเอง สวดมนต์ต่อพระเจ้าที่แท้จริงเพียงพระองค์เดียวเพื่อขอคำแนะนำ ให้พระองค์นำท่านเข้าใกล้พระองค์มากยิ่งขึ้น เมื่อพิจารณาจากความเป็นไปได้ที่แท้จริงที่ท่านสามารถล้างบาปให้กับการตายและการฟื้นคืนชีพของ พระบุตรของพระเจ้า พระเยซูคริสต์ ผมขอสนับสนุนท่านให้ไม่ยอมหยุดยั้งเกี่ยวกับเรื่องนี้ กรอกแบบฟอร์ม ด้านล่างนี้และส่งมาให้เราเพื่อขอวรรณกรรมฟรีและคู่มือศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์ฟรี ซึ่งจะช่วยให้ท่านศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์ได้อย่างมีระบบที่บ้านของท่านเอง ขอให้พระเจ้าคุ้มครองท่าน

กรุณาส่งคู่มือศึกษา <i>Bible Basics</i> ที่มีอยู่กว่า 30 ภาษา ให้แก่ข้าพเจ้า
ชื่อ: _____
ที่อยู่: _____
อี-เมลล์: _____
ภาษาที่ต้องการ: _____
ส่งแบบฟอร์มมาที่: Bible Basics, PO Box 3034, South Croydon, Surrey CR2 0ZA ENGLAND หรืออี-เมลล์มาที่: info@carelinks.net แวะชมเราได้ที่เว็บ: www.carelinks.net